

LAPINKÄVIJÄ
2012

SISÄLLYSLUETTELO

Puheenjohtajan puheenvuoro	1
Toimitukselta	1
Virkeän kuusikymppisen juhla	2
Tunturitaulu.....	3
Im memoriam Ilmo Pesonen.....	6
Retkiystävämme Ili	6
Eino Luhaksen muistolle.....	7
Metsämörrin vuosipäivä	9
Ollinmajalta	10
Ja lintulaudalta.....	12
Sujuttele suksilla, lämmittele Ollinmajalla.....	13
Eräskin melontakilpailu.....	16
Suomi meloo 2013 Kemihaara	18
Laaturaitti testattu	20
Suomi meloo 2012 Stora Enson joukkueella.....	21
Mitä muuta puuhasteltiin.....	24
Lempeä Lemmenjoki.....	26
Vapepalla pallo hallussa	29
Melonnan ensivetojani	30
Ruskamelontaa ja Metsämörrejä	30
Lumimyrskyjä.....	31
Pöyrisjärven ympäriryörähdys	33
Peltiporon kyydissä Haltilla	35
Lapinmajojen kuulumiset tältä vuodelta.....	37
Lapinmajojen arvontasäännöt	37
Lapinmajojen hinnat	38
Utö ulkosaari.....	39
Retkiä vuonna 2013	40
Vuosikokous	41
Toimintasuunnitelmat	42
Osoitemuistio	46
Retkivälineitä vuokrataan.....	47

Imatran Lapinkävijät ry:n
vuosijulkaisu, 56 vsk.

Kansikuva:
Itse Muumipeikko vieraili
hiihtokoulussa

Kuvaaja: Martti Heinonen

LAPINKÄVIJÄ

Toimitustiimi:

Arja Lifländer
Tuula Rahkonen
Jukka Kirjonen
Heli Liikkanen

Painopaikka: Saimaprint

PUHEENJOHTAJAN PUHEENVUORO

Imatran Lapinkävijöiden 61. vuosi on kulunut hyvin ja etenkin lasten ja nuorten toiminta on ollut vilkasta. Perinteisessä Muumi-hiihtokoulussa Ollinmajalla oli toistakymmentä lasta hiihdon opetuksessa. Opettajat saivat lasten vanhemmilta kiitosta hauskaista ja opettavaisesta kurssista. Keväällä pidettiin Suomen Ladun Metsämörriohjaajakurssi, jolle osallistui 11 kurssilaista. Emäntä- ja Ollinmajatoimikunnat hoitivat muonitukset ja auttoivat järjestelyissä.

Syyskuussa juhlittiin kanoottivajalla Metsämörrin 20-vuotista taivalta Suomessa. Lapsille oli metsässä tehtäväpolku sekä melontaan tutustumista. Melottiin Muurahaissaaren ympäri useaan kertaan ja lapsilla oli hauskaa. Melontatoimikunta on järjestänyt koululaisille melonnan saloihin tutustumista jo useana vuonna. Näiden tapahtumien innoittamana syntyi ajatus perhemelonnasta. Ensi keväänä vesien lämmettyä on tarkoitus aloittaa perhemelontaillat.

Lapinretkeilyssä on myös tapahtunut: keväällä hiirenkorvaretki Saariselälle hotellimajoituksella, syksyllä telttavaellus Lemmenjoelle ja päiväretkivaellus Akumajalle. Toivottavasti saadaan ensi vuonna Raahenmajan hiihtolomamatkakin elpymään. Sehän on jäänyt muutamana vuonna tekemättä osanottajien vähyden vuoksi.

Ollinmajalla on talkoiltu uuniprojektissa ja maja saa lähipäivinä uuden vuolukivitakan ja hellan. Ensi talven hiihtäjät saavat nauttia uuden takan lämmöstä ja tunnelmasta. Takan ja hellan uusimisen teki mahdollisesti Etelä-Karjalan Kärki-Leader ry sekä yksityisen henkilön avustukset. Kiitos lahjoituksista.

Lapinmajoilla on myös tehty pieniä korjauksia vuoden aikana.

Kiitoksia kaikille ahkerille talkoolaisille mittavasta työstä. Ei ole talkoohenki Lapinkävijöitä kadonnut.

Näkemistä riittää täällä kotinurkillakin. Eilen oli alueradion toimittaja käynyt Konnunsuon lintutornilla toteamassa pelloilla olevien valkuposkikihanhien ennätysellisen määrän, noin 200 000 lintua syömässä, lepäämässä ja odottamassa pohjoistuulta ennen Suomenlahden ylitystä muuttomatallaan.

Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta koko jäsenistölle perheineen.

Mara / Martti Heinonen
puheenjohtaja

TOIMITUKSELTA

Juhlat on juhlistettu, eikä tullut edes krapula. Toiminta on ollut vilkasta ja iloista joka sektorilla.

Tiedotustoimikunta on tehnyt kevät- ja syystiedotteen ja hämmästellyt, kun aina jää noin tusina osoitetta, joille sähköinen tiedote ei lähde virheellisen osoitteen vuoksi. Vaikka talkootyö onkin kivaa, turhaa työtä on kenkuu tehdä.

Tosiasia on, että Lapinkävijöiden tiedottaminen siirtyy aina enemmän ja enemmän nettiin. Uusia ideoita on jo viritelty, mutta niistä myöhemmin lisää. Uutisvuoksi muutti maksulliseksi ennen ilmaisen seurapalstan, joten sen käyttöä täytyy tiivistää ja järkevöittää.

Lapinkävijät löytyy nyt myös facebookista. Käykääpä vilkaisemassa, kenelle naamakirja on tuttu.

Tämä lehti on jälleen Lehti! Hitaasta alusta huolimatta monipuolisia juttuja kertyi mukavasti. Kyllä vanha, perinteinen Lapinkävijä – lehti on edelleen voimissaan, ja toivottavasti on vielä kauan. Kiitämme kaikkia lehden tekoon osallistuneita. Myös uudet kirjoittajat ja kuvaajat ovat aina tervetulleita mukaan. Tavataan retkillä!

Tiedotustoimikunta

VIRKEÄN KUUSIKYMPPISEN JUHLA

Imatran Lapinkävijöitten kuudessakymmenes toimintavuosi tapahtumineen huipentui 19.11.2011 vietettyyn juhlaan Stora Enson Imatran Tehtaitten vieraskerholla. Juhlimassa oli runsaasti yhdistyksen jäseniä.

Tervehdyspuheessaan puheenjohtaja Martti Heinonen valotti yhdistyksen historiaa; kuinka 19.11.1951 kolmekymmentä Lapinhullua tuntureilla kävijää perusti kerhon, jonka tarkoitus oli kehittää jäsenien hiihto – ja retkeilyharrastuksia. Kuudessakymmenessä vuodessa tuo kerho on kasvanut vireästi ja monipuolisesti toimivaksi latuyhdistykseksi, jossa on yli tuhat jäsentä.

Suomen Ladun tervehdyksen ja onnittelut välitti juhlapuheessaan Veijo Oinonen Kuusaan Ladusta. Hänen mukaansa latuyhdistykset ja niiden vahva paikallistoiminta on hyvä pohja kattojärjestön toiminnalle.

Mitalisadetta

Melkoinen joukko ansioituneita jäseniä palkittiin Suomen Ladun myöntämällä ansiomerkeillä. Myös kaksi Imatran Lapinkävijöitten standaaria oli odottamassa vastaanottajiaan.

Palkittujen edustajana puhui Kari Myyryläinen. Hän sanoi kiinnittäneensä ilahtuneena huomiota etenkin pronssisella ansiomerkillä palkittujen suureen määrään. Tämä todistaa, että uutta väkeä tulee toimintaan mukaan.

Myös ”kotikutoista” ohjelmaa

Vuoksen Mieslaulajien kvartetin esitykset luontoaiheista lauluista Beatlesien ”When I’m Sixty Four” asti olivat nautittavaa kuultavaa.

Lapinkävijöitten omana tuotantona sai kantaesityksen Muorravaarakan ruoktun rakentamista esittävä kuvaelma, jonka olivat ideoineet Virve Kinni ja Elli Mäkyne. Kuvaelmassa esiintyivät Raili Malinen, Virve Kinni, Ritva Pio ja Martti Heinonen. Kuulimme Tuula Rahkosen esittämänä katkelmia vanhoista Lapinkävijä – lehdistä, ja toimikunnat esiteltiin asiaankuuluvan rekvisiitan kera. Kuten kaikki suuremmat juhlat näillä seuduilla, nämäkin päättyivät yhdessä laulettuun Karjalaisten lauluun.

Juhlien juontamisesta vastasi Reijo Siitonen.

Aluksi hyvä päivällinen ja täytekakkukahvit viimeiseksi – mikäpä sen paremmin saa juhlaään viihtymään. Lämminhenkinen juhla jatkui vapaan seurustelun merkeissä, ja juttua riitti, kun jopa kymmenien vuosien takaiset ystävät ja tuttavat pääsivät vaihtamaan kuulumisia.

Kiitokset

Lapinkävijöitten merkkipäivää muistivat seuraavat: Pentti Pälvä, Imatran kaupunki, Suomen Latu, Etelä – Karjalan Liikunta ja Urheilu, Saimaan Latu, Kotkan Latu, Kuusaan Latu, Simpeleen Latu ja Valkealan Latu.

Lämpimät kiitokset kaikille!

teksti: **Arja Lifländer**

Juhlavuoden muistotaulut vastaanottivat Tuula Rahkonen, Martti Heinonen ja Juha Vainikka. Kuva: Leena Heinonen

Kultaisten ansiomerkkien saajat Matti Kohonen, Heli Liikkanen, Lahja Louhelainen, Toivo Louhelainen, Kari Myyryläinen, Tarja Oinonen ja Raimo Verta. Kuva: Leena Heinonen

Hopeisia ansiomerkkejä olivat vastaanottamassa Kati Kauppinen – Miikki, Ritva Kohonen, Irma Lajunen, Markus Lehtinen, Arja Lifländer, Sirkka Ruokolainen, Juhani Skutnabb ja Veijo Virkkunen. Kuva: Heikki Huolman

Pronssisten ansiomerkkien saajista paikalla olivat ed. Nanna Hintsanen, Virve Kinni, Maija Pakarinen, kesk. Kari Hämäläinen, Seija Lankinen, Raili Malinen, Liisa Parviainen, Sinikka Siira, Ritva Pio, Tarja Vainikka, takana Heikki Huolman, Timo Karjalainen, Saara Markkula, Eila Schalin, Veikko Parviainen, Reijo Siitonen ja Olavi Patrakka. Kuva: Leena Heinonen

Hannu Siira kutsuttiin kunniajäseneksi, kukittajina Tuula Rahkonen ja Martti Heinonen. Kuva: Leena Heinonen

Kaikki kunniajäsenet samassa kuvassa: Hannu Siira, Elli Mäkynen, Eero Melto ja Eino Luhas. Kuva: Arja Lifländer

TUNTURITAU LU

Imatran Lapinkävijöiden uusin muistoesine, puinen tunturitaulu, on 16 cm x 13 cm suuruinen ja 2,5 cm paksu puulaatta. Siinä logostamme tuttu tunturisilhuetti on kohokuviona ja alla on yhdistyksen nimi meille tutuilla kirjaimilla.

Tunturitaulun mallina on käytetty vanhaa puulautasta, jonka Erkki Nikkanen suunnitteli Muorravaarakan rakentamisen kunniaksi ja jota valmistettiin tuolloin 100 kappaletta käsityönä.

Uuden taulun on suunnitellut EteläKarjalan ammattiopiston puutyöopettaja Vesa Markkanen Pesosen Ilin avustamana. Taulut on valmistettu ammattiopistossa.

Tauluja tullaan jakamaan sekä palkitsemisissa että muissa muistamisissa.

Myydään

vähän käytetty perusrinkka, Savotta 906.
Alaosassa suorat vetoketjut, muotoillut viilekkeet
hp. 120 €

Tiedustelut **Tuula Rahkonen 040 099 7055**

IM MEMORIAM ILMO PESONEN

Imatran Lapinkävijöiden varainhoitaja Ilmo Pesonen menehtyi pitkän sairauden jälkeen 02.01.2012 61 vuotiaana. Hän oli syntynyt Helsingissä 19.01.1950.

Ilmo toimi Imatran Lapinkävijöiden johtokunnan ja retkitoimikunnan idearikkaana jäsenenä. useita vuosia, joista kolme viimeistä vuotta varainhoitajana. Varainhoitajan toimeksi hän hoiti sairaudestaan huolimatta vuoden 2011 loppuun asti. Imatran Lapinkävijöiden standaaari otettiin käyttöön Ilmon aloitteesta.

Ilmo oli innokas retkeilijä. Vaimonsa Ritvan kanssa hän oli mukana monilla Imatran Lapinkävijöiden Lapin ja Euroopan vaelluksilla. Saimaa ja kesämökki olivat myös Ilmolle tärkeitä. Sieltä käsin Ilmo kalasti, seurasi luontoa tutkien ja valokuvaten sitä ahkerasti. Perhe, lapset ja lapsenlapset olivat Ilmolle tärkeitä.

Martti Heinonen

Imatran Lapinkävijöiden puheenjohtaja

RETKIYSTÄVÄMME ILI

Olin tuntenut Ilin jo vuosien ajan ja hänen vaimonsa Ritun pikkulikasta lähtien. Tiesin heidät aktiivisiksi kilpahiihdon ystäviksi ja ahkeriksi talkootyön tekijöiksi. Siksi minusta oli mukavaa, kun he ilmoittautuivat Lapinkävijöiden vaellukselle syksyllä 1997.

Pesokset olivat varustautuneet ensimmäiselle vaellukselleen viimeisen päälle; oli uudet puvut, rinkat ja yöpymisvarusteet. Matkaan lähdettiin Aittajärveltä kahlaamalla ja sekös jo Iliä hämmästytti. Ärräpäät alkoivat lennellä kunnolla, kun hän istui varvikkoon ja variksenmarjapahalainen teki tahrn uusiin retkihousuihin. Monta kertaa viikon aikana kairassa raikui ja rinka lensi kaaressa, mutta viikon jälkeen Ilin silmät loistivat: "Vaikka heti uudelleen."

Ili ja Ritu osallistuivat tuon matkan jälkeen vuosittain Imatran Lapinkävijöiden vaelluksille ja heistä tuli taitava vaelluspari. Lemmenjoen vaelluksella Ili innostui kullankaivuusta ja suunnitteli seuraavalla reissulla tulevaisuuden rännit olalla. Ili liittyi kullankaivajien yhdistykseen ja kävi ainakin Pahaajan valtauksella kaivuuhommissa. Useimmin Lapin tuliaisina oli kuitenkin täysinäinen marjaämpäri kuin kultakimpale.

Kun Ili valittiin Lapinkävijöiden rahastonhoitajaksi, saimme tarkan ja kehittämishaluisen toiminnan miehen. Ili teki hyviä muutoksia sekä yhdistyksen taloudenhoitoon että tilinpidon järjeistämiseen. Johtokunnan kokouksissa Ili pisti monta kertaa toisille jauhot suuhun esittämällä asiat suoraan ilman tavanomaisia korulauseita.

Kerran Ili ihmetteli, eikö yhdistyksellä ole omaa standaaaria, sellainenhan kuuluu kaikilla kunnan yhdistyksillä olla. Ei ollut, mutta Ili pani tuulemaan, ja kohta oli useammankin näköisiä standaaareja näytillä. Johtokunta valitsi nykyisenlaisen ja Ili hoiti asian. Sääntöjen laadinta jäi johtokunnalle, ja se ei luonnistunutkaan enää yhtä joutuisasti.

Yhdistyksen uusimmassa muistoesineessä, puisessa tunturitaalussa, on myös Ilin kädenjälki näkyvissä. Johtokunnassa pohdittiin muistamista ja keksittiin seinältä vanha tunturitaulu. Ili etsi puualan ammattilaisen, jonka kanssa he uudistivat taulun ja niitä jaettiin ensimmäiset kappaleet yhdistyksen 60-vuotisjuhlassa.

Juhlaan Ili ei jaksanut osallistua, mutta hän kovasti kyseli, ketä siellä oli ja miten juhlat meni. Hän oli iloinen saastaan huomionosoituksesta, Suomen Ladun hopeisesta ansiomerkistä. Ilin muistotilaisuudessa kaksi kuukautta myöhemmin oli hänen elämästään kertova kansio, jossa tuo merkki oli näkyvissä kanteen kiinnitettynä.

Menetimme Ilissä värikkään ja avuliaan retkiystävän ja aikaansaavan yhdistysaktiivin.

Ritu jatkaa nyt yksin aktiivista Lapinkävijä-toimintaa yhdistyksen sihteerinä.

Voimia Sinulle Ritu, osallistu edelleen retkille ja vaelluksille, pistä tossua toisen eteen, niin Ili haluaisi sinun tekevän.

Tuula Rahkonen

Kuva: **Ritva Pesonen**

EINO LUHAKSEN MUISTOLLE

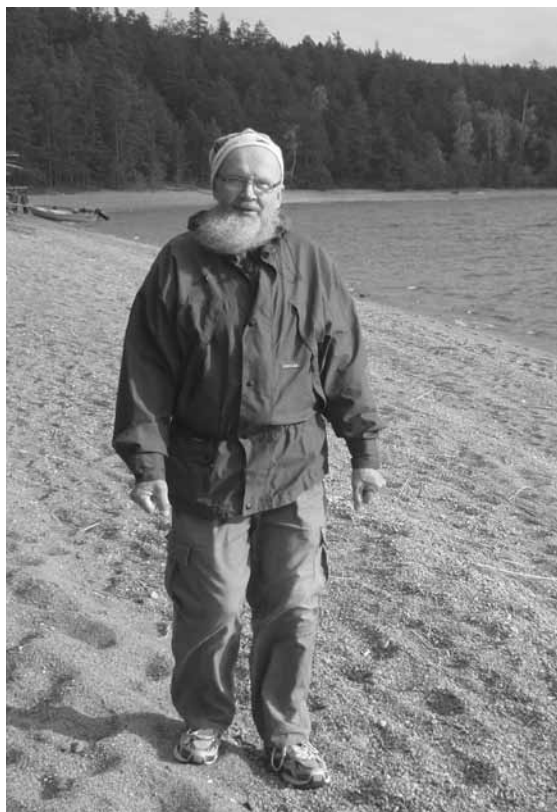
Noin vuosi sitten, viime vuoden lehteä ajatellen, minun oli tarkoitus kirjoittaa juttu useamman polven Lapinkävijöistä. Kun ajatus syntyi, sukupolvia oli kolme. Ennen lehden ilmestymistä sukupolvia oli jo neljä. Ehkä juuri tämä vuoksi jutun valmiiksi asti kirjoittaminen jäi seuraavaan vuoteen. Nyt on se seuraava vuosi ja jutun luonne on muuttunut. Tästä jutusta tulikin ensimmäisen polven, Eino Luhaksen, muistokirjoitus. Yli vuosi sitten ehdin jutella papan kanssa lehtijuttua ajatellen ja onneksi muistiinpanot olivat hyvässä tallessa. Nyt hän ei ole enää itse retkeilymuistojaan kertomassa.

Olin aloittanut ensimmäisen versioin vuosi sitten näin: "Isä, pappa, isopappa, kaksi tyttärtä, kaksi äitiä ja pienen pieni poika. Siinä on retkeilijäväkeä kerrakseen, neljän sukupolven verran, yhteensä neljä henkilöä. Eino, Nanna, Maija ja Verner, ikäjärjestyksessä. Toki muukin suku on ollut retkillä mukana, mutta tämä juttu kertoo näistä neljästä, joskin vähän enemmän kolmesta ensimmäisestä."

Nyt tämä juttu kertoo enemmän tästä ensimmäisestä. Eino oli kova retkeilemään ja lapsenlapsillekin on jäänyt papasta mieleen, että hänen rakkain harrastuksensa oli retkeily. Niinpä voisi sanoa, että retkeily on siirtynyt seuraaville sukupolville veressä. Eino piti myös luonnon kunnioittamista tärkeänä ja tahtoi opettaa sitä seuraaville sukupolville. Sieltä löytyykin monta retkeilijää sekä useampi eri tavalla Imatran Lapinkävijöiden toimintaan osallistuja. Tällä hetkellä aktiivisimpia osallistujia ovat Einon jälkeen olleet tytär Nanna ja sekä allekirjoittanut, Nannan tytär Maija.

Eino muisteli, että silloin kun omat neljä tyttärtä olivat pieniä, he tekivät päiväretkiä marjaan. Perhe viihtyi luonnossa myös rakentamallaan kesämökillä ja sen ympäristössä Saimaan rannalla. Kun tyttäret olivat vanhempia, isä teki myös pitkiä lapinvaelluksia heidän kansa. Kun lapsenlapset syntyivät, alkoivat he olla mukana. Minä olen suvun ensimmäinen ja muistan ensimmäisen retkeni papan kanssa olleen mökin parkkipaikalle. Nuotio sytytettiin ja nokipannu roikkui oksassa. Sitten oli viikonlopputouhuja lastenlasten kanssa. Kun lapsenlapset nukkuivat ensimmäisen talvionyönsä ulkona laavussa jollakin Imatran Lapinkävijöiden retkellä, oli se myös Einon ensimmäinen talvionyö laavussa. Ensimmäinen vaellus kahden lapsenlapsen kanssa suuntautui Pohjois-Karjalaan. Sen jälkeen Eino kerkesi tekemään talvivaelluksen Saariselällä Majan kanssa (Kertomus Lapinkävijä-lehdessä 2001). Molempien mieleen jäi kiipeäminen Kivipään huipulle. Einon ajatuksissa oli tuolloin, että tänne minä vielä sain kiivetä lapsenlapseni kanssa. Nyt sen hetken arvon ymmärtää vielä paremmin. Tämä vaellus alkoi lähennellä jo niitä aikoja, kun Einon pitkät vaellukset vähenivät.

Uusimman, sen neljännen sukupolven, retkeilyinnosta ei ole vielä sen parempaa tietoa kuin että taaperot viihtyvät ulkoilmassa. Eivätköhän he tule metsässäkin

Eino Rastiniemen hiekkarannalla Kaikenikäisten bussiretkellä 3.10.2010

viihtymään. Ensimmäisen lapinreissunsa kaksi serkusta tekivät noin puolen vuoden iässä myös Einolle tuttuihin Ylläksen maisemiin.

Monenlaisia vaelluksia ehti kertyä ahkeran retkeilijän muistoihin niin Lapista kuin kauempaakin. Retkillään Eino harrasti myös valokuvausta. Retkeilijän tärkeä taito oli suunnistus, jota hän harrasti myös lähempänä. Sen jälkeen, kun Eino ei enää itse päässyt vaeltamaan, lähipiiri sai kuulla muistoja aiemmilta vaelluksilta. Eino muisteli, että hänen ensimmäisiä kaukoretkiään oli melontaretki Suurelle Karhujärvelle Alaskaan. Isoja retkiä oli kaksi Huippuvuorten vaellusta. Einon sanojen mukaan kaikista mieleenpainuvien oli Altain vaellus Venäjälle, joka jäi viimeiseksi ulkomaanvaellukseksi. Menomatka junalla kesti jo kolme vuorokautta ja päälle linja-autolla kaksi vuorokautta ja sitten vasta pääsi vaeltamaan. Takaisin tultiin lentäen. Koko reissu kesti pari viikkoa.

Suomen Lapissa Eino retkeili niin yksin kuin erilaisissa ja erikokoisissa porukoissa. Muisteluista minulle on jäänyt mieleen etenkin Saariselän UKK-puiston maisemat. Muun muassa Kivipään huipulta lähti kerran osa porukasta ahkioineen laskemaan alas aivan vääriin suuntaan. Enemmän Eino oli talvikulkija. Ensinnäkin hän hihteli rinkan kanssa ja sitten kun ahkiota oli kokeiltu, lähti se

aina mukaan. Kesällä oli kilpavaelluksia ja pienempiä juttuja. Hän osallistui erävaelluskisoihin 20 vuoden ajan. Niinä vuosina, kun oli järjestelyvastuuta, ei hän päässyt itse kilpailemaan. Pirkan hiihtoihin hän osallistui myös ahkerasti. Einolta löytyi monenlaista omiin tarpeisiin säädettyjä retkivarusteita. Parhaat ovat yhä seuraavien sukupolvien käytössä. Eino piti hyvää huolta varusteistaan sekä niiden turvallisesta käytöstä. Hän muun muassa muisti opettaa, ettei trangiaa tule koskaan käyttää teltan sisällä.

Imatran Lapinkävijöiden jäsenenä Eino oli noin 30 vuotta. Hän muisteli, että pari ystävää, Vilho Neuvonen ja joku toinen mies Lappeenrannasta, kutsuivat hänet yhdistykseen mukaan. Eino oli ahkerasti mukana toiminnassa, myös järjestäjänä. Hänet kutsuttiin yhdistyksen kunniajäseneksi vuonna 2001 ja Imatran Lapinkävijöiden standaarin hän sai vuonna 2007. Eino oli jäsenenä retkitoimikunnassa (aikaisemmin Lapinretkitoimikunta, joka myöhemmin liitettiin retkitoimikuntaan) 1981-82, 85-86 sekä yhdistyksen puheenjohtajanakin 1979-80 ja varapuheenjohtajana 1977-78. Monenlaisten kilpailujen järjestämisessä ja niiden toimikunnissa hän oli mukana silloin, kun kilpailuja järjestettiin Imatralla: Erämelonnan SM 1988 ja Erävaelluksen SM 1979 ja -91. Eino muisti vetäneensä kerran myös reserviläisten Jotoksen järjestelyt.

Einon viimeiseksi jäänyt vaellus oli tamperelaisen Kolbman porukan kanssa Kiilopäälle. Tälle talvivaellukselle Eino lähti myös omia 70-vuotis syntymäpäiviään karkuun. Viimeisen pitkän vaelluksen jälkeen Eino liikkui luonnossa aina sen mukaan, mitä terveys antoi myöten.

Kolme kaverusta Eero Melto, Pentti Pälve ja Eino Luhas 28.5.2011 Varpasaaren tapahtumassa

Yhdistyksen toiminnasta Eino mietti, että järjestettyjen retkien matkat ovat viime aikoina lyhentyneet ja kevenyneet, koska väki on ikääntynyt eikä uutta sukupolvea ole tullut tarpeeksi.

Viimeisen kymmenen vuoden aikana Einolta löytyi intoa ja voimia luonnossa liikkumiseen vaihtelevasto. Loppuun asti ulkoileminen ja käveleminen olivat hänelle tärkeitä. Muun muassa hiihtäminen kotoa Savikannasta Ollinmajalle oli tuttua puuhaa edellisenä talvena, vaikka vaimo ja tyttäret yrittivät innokasta hiihtäjää jo toppuutella. Ollinmajalta löytyy edelleen Einon vaihtopipo, jottei tarvinnut kotiin asti hiestä märässä pipossa hiihdellä.

Lapinkävijöiden kaikenikäisten bussiretkelle ja kaupungin lähellä oleviin tapahtumiin Eino jaksoi osallistua ja turista tuttujen kanssa aina viimeiseen vuoteen asti. Eino sai asua kotonaan loppuun asti. Vaimo Salme toimi Einon omaishoitajana, sekä tyttäret, etenkin nuorimmainen Eeva, hoisivat Einoa ja hänen asioitaan. Vasta viimeiset viikot hän joutui viettämään sairaalan sängyssä. Haikkeista jäähyväisistä huolimatta saamme iloita siitä, että Eino pääsi oikeaan aikaan retkeilemään taivaan tuntureille. Viimeiset jäähyväiset jätettiin keväällä 2012, kun Eino oli 79-vuotias.

Varmasti monta retkeä vielä jäi, joita olisi yhdessä Einon kanssa voinut tehdä, mutta tärkeintä on, että niin oma perhe, suku kuin monet ystävät ovat saaneet viettää hyviä hetkiä retkeillen tai muuten Einon kanssa. Tästä ajatuksesta syntyi myös seuraava runo niinä päivinä, kun Eino oli sairaalassa. Pappa ehti myös itse kuulla runon.

Eino ja Maija Kivipään huipulla talvivaelluksella 2001

*Ei ole väliä, kuinka monta retkeä olemme yhdessä tehneet.
Olemme retkeilleet yhdessä.*

*Ei ole väliä, kuinka monta lastenlasten syntymäpäivää vietit.
Sait nähdä meidän kasvavan isoiksi.*

*Ei ole väliä, kuinka usein vaihdoit partaa pienimpien lasten kanssa.
Lopuksi pitkä parta kasvoi oikeaan leukaan.*

*Ei ole väliä, kuinka monta lapsenlapsenlapsesi kierähdystä ja hymyä ehdit nähdä.
Ehdit nähdä lapsenlapsenlapsesi, neljännen sukupolven.*

*Ei ole väliä, kuinka monta valokuvaa otit.
Olet mukana meidän muistoissa.*

*Ei ole väliä tiedämmekö, mitä kaikkea olet tehnyt.
Olet vaikuttanut meidän elämään.*

*Ei ole väliä, kuinka monta vaellusta olemme ehtineet yhdessä tehdä.
Olet ollut mukana kaikilla ja olet myös tulevilla.*

Mutta sillä on väliä, että olet ollut meidän pappi/ystävä ja kiitämme sinua siitä.

Teksti ja kuvat: **Maija Pakarinen**, Einon tyttären tytär

METSÄMÖRRIN VUOSIPÄIVÄ

Latuyhdistykset juhlivat 22. syyskuuta ulkoilutapahtumilla Metsämörrin kaksikymmentä vuotta sitten tapahtunutta rantautumista Suomeen.

Imatran Lapinkävijöiden tapahtuman tiedotus nähtävästi epäonnistui, kun kanoottivajan maastoon eksyi ani harva kävijä. Huono sää ei ainakaan ollut esteenä, ja ohjelmaa sekä purtavaa oli tarjolla mukavasti. Luontopolun kiertäminen sujui toki aikuisiltakin. Lapset pääsivät kokeilemaan inkkarikanooteilla melontaakin. Nauravat nakit, mehut ja kahvit sekä ihanat letut maistuivat kaikenikäisille paikalla olijoille.

Metsämörri ujona metsän eläjänä piileskeli puun takana jossain lähellä.

teksti ja kuvat: **Arja Lifländer**

Pojista oli hauska päästä melomaan

Kohta nakit nauravat

OLLINMAJALTA

Ollinmaja avautui viime hiihtokaudella lennossa, kun majanhoitaja luki perjantaina 13.1. Uutisvuoksesta majan olevan auki. Uskottavahan se oli, kun lehdessä näin sanottiin ja niiltä jalansijoilta piti lähteä majaa avaamaan. Hiihtäjiä alkoi heti tupsahdella sisälle ja moni sanoi lukeneensa majan aukiolosta lehdestä.

Tämä iloinen väärinkäsitys sai alkunsa keskiviikkona, kun majanhoitaja oli tuomassa majalle tavaraa. Samaan aikaan sattui pihalle latupohjien raivauksessa olleet kelkkamiehet, joten kahvithan siinä keitettiin ja Rupertiltiin kuuluiset. Kun Uutisvuoksi teki perjantain lehteen jutun latujen sen hetkisestä tilanteesta, tuli siihen maininta Ollinmajan aukiolosta.

Tuosta päivästä maja olikin auki huhtikuun 11 päivään saakka. Sää vaihtelivat lähes 30 pakkasasteesta yhdeksään lämpöasteeseen, oli tyynyä ja tuiskua ja kaikkea sitä, mitä kunnan talveen kuuluu. Alkupalvosta oli laduilla paljon vettä, hirvittää ihan, miten paljon sitä tulevana talvena on.

Maja toimi taukopaikkana Erähihdolle, Majahihdolle ja omalle Ollinmaja-hiidolle. Siellä vietettiin lauluilta, kuutamohiihtoa ja latukirkkoa, sekä pöllöretkeä yhdessä Etelä-Karjalan Luonnonsuojeluyhdistyksen kanssa.

Aikuisetkin pääsivät Muumin halaukseen, tässä Raili ja Heidi Malinen

Viimeisillä lumen rippeillä oli vielä kurssi uusille Metsämörri-ohjaajille. Osanottajia oli Lappeenrannasta, Savonlinnasta ja onneksi myös Lapinkävijöistä koulututtui kolme uutta ohjaajaa.

Muumi-hiihtokoulu oli kahtena viikonloppuna ja ihan oikea Muumi vieraili todistustenjakotilaisuudessa. Lapilla oli sydän pakahtua, kun he saivat halata Muumin kanssa.

4167 hiihtäjää kirjoitti nimensä sisävihkoon ja lähes 2000 ulkovihkoon. Suurin säpinä oli helmikuun 24 päivänä, kun yllättäen kaikki koulut tulivat saman päivän aikana hiihtoretkeille. Hyvin siitä selvittiin, kun majalla hiihtämässä olleet lapinkävijät tulivat apuun.

Talkoolaisia on ollut melko mukavasti, mutta lisää saisi olla. Nyt työvuorolista on hyvin haavoittuvainen, ei tarvita kuin yksi sairastuminen tai muu peruutus, niin paikkaus on hankalaa. Siksi kutsunkin jälleen teitä, hyvät Lapinkävijät, tulkaa Ollinmajalle talkoisiin. Työ on mukavaa ja palkitsee itse itsensä. Lisäporkkanana on mahdollisuus ansaita Lapinmajaviikkoja. Kymmenestä arkipäivästä tai neljästä viikonlopusta ansaitsee itselleen halvimmman majaviikon (tai osamaksun kalliimpaan). Päivä tai kaksi Ollinmajalla ei ole pois kenenkään hiihdosta. Majalle voi tulla tosiaan vaikka päiväksi, ei ole pakko sitoutua koko viikoksi. Tammikuussa järjestetään kaikille talkoolaisille koulutustilaisuus.

Eu-takka hiihtokulttuurin hyväksi

Syksyllä majalla alkoi ihan uudenlainen touhu, kun remonttiryhmä pääsi vauhtiin. Ensin kannettiin kamina ja savupiippu pihalle ja tehtiin pikku reikiä lattiaan ja kattoon. Seuraavana päivänä reikiä suurennettiin ja katsottiin, mitä majan alla oli. Ja olihan siellä. Varmaan rakentajat olivat ajatelleet aikoinaan, että tänne ei kukaan konsaan kurki, kun olivat piilottelleet sinne kaikenlaista, mutta onneksi ei sentään mitään pahanlaatuista.

Talkooporukka ahkeroi Unto Joonan johdolla monta kärelyllistä tavaraa pihalle, kunnes peruskallio tuli vastaan. Parkkipaikan puolelta kalliota ei löytynyt, joten siihen tuotiin hiekkakerros. Hiekan päälle tuli betonivalu ja rautaa ristiin rastiin. Johonkin väliin tuli vielä joku eristerros ja lisää betonia.

Kun peti oli valmis, piti jotain rakoja tilkitä ja se piti tehdä alta päin. Siiran Hannu sai hoikkana poikana kunnian ryömiä majan alle, tilaan, jossa oli korkeutta 25 senttiä.

Siellä se peti on kuivunut monta viikkoa ja isäpäiväviikonloppuna siihen nousi uusi uuni. Lauantaina muurari kävi tekemässä savupiipun ja sunnuntaina toinen muurari teki takan ja hellan. 11.11. kello 18.45 poltettiin ensimmäiset pienet (pahvi)tulet ja todettiin, että vetoa on.

Tämän takkaprojektin mahdollisti meille EU:n tuki.

Sarkasen Pekka tukiasioista perillä olevana keksi anoa sellaista, ja kohta saamme nauttia EU-takan lämmöstä. Tuki on Kärki-Leader-kulttuurirahastosta ja kohdennettu hiihtokulttuurin ylläpitämiseen.

Ylä-Monosen Reino taltio takan tekovaiheet sekä kuvin että tekstein. Aikakirjoihin ei jää sellaista tietoa, että laitettiin joku eriste ja jotain rakoja tilkittiin.

Kun takka on paikallaan, pidetään siivoustalkoot ja la-kisääteisen ajan kuluttua takan savujaiset ja yhteinen pikkujoulu.

Tervetuloa Ollinmajalle mehulle ja munkille ja lämmittelemään uuden Eu-takan kupeessa.

Majanhoitaja Tuula Rahkonen

*Tässä se kulttuuritakka nyt seisoo ihmeissään keskellä Ollinmajan lattiaa
(kuva Reino Ylä-Mononen)*

Leipomo
TOIVONEN

JA LINTULAUDALTA

Ollinmajan lintulauta on pieni harmaa mökki pihakuudessa. Se on ehkä vaatimattoman näköinen, mutta erittäin suosittu.

Lintulaudalla alkaa tarjoilu samaan aikaan kun majan sisällä, mutta hyvin ovat linnut paikan löytäneet keskellä talveakin. Majan seinässä on männynrungosta tehty laatikko, jossa on lintuvihko. Siihen saa jokainen kirjoittaa omia havaintojaan, eikä niiden tarvitse olla mitenkään virallisia tai tieteellisiä. Laatikossa on myös pieni pussillinen siemeniä, josta voi täydentää lintulautaa, jos siitä on päässyt sapuska loppumaan.

Lintulauta on myös lintuharrastajien suosima tarkkailupaikka, ja monet valokuvaajat ovat löytäneet sen. Tässä on muutama Ollinmajan talkoolaisen Tapani Tolvasen ottama kuva. Kuvatekstit ovat myös Tapanin.

Komea närhi Ollinmajan lintulaudalla 19.3.2012. Se viihtyy talvellakin metsän uumenissa, mutta tulee ankarilla pakkasilta ruokintapaikoille. Närhi on arka lintu ja sen kuvaaminen oli talvipakkasilla hankalaa.

Kuusitiainen Ollinmajan lintulaudalla 21.3.2010. Tämän kuusimetsien asukin voi tavata myös lintulaudalla, josta se käy mielusti syömässä maapähkinöitä ja auringonkukansiemeniä. Se vältää lintulaudan häätämällä sieltä isompiaankin pois. Onkohan tiaisella tarkoitus syödä tämä herkkupala vai viedä varastoon.

Käpytikka vieraillee talvella mielusti ruokintapaikoilla syömässä talia ja siemeniä. Tässä kuvassa se rohmuaa siemeniä Ollinmajan lintulaudalla maaliskuussa 2012.

SUJUTTELE SUKSILLA, LÄMMITTELE OLLINMAJALLA

Paljon työtä vaik ei valmista näy

”Imatran Lapinkävijät ovat talkoilla pitäneet auki hiihtokeliä Ollinmajaa tarjoten kaikille hiihtäjille mehua, kahvia, munkkia ja muuta lämmikettä ja syötävää sekä suksien voitelumahdollisuuden ja asiantuntijapua. Kylmettyneitä poskia, käsiä ja varpaita on voinut lämmitellä ja varusteita kuivatella majalla vanhan kaminan lämmössä. Kaupungin ylläpitämässä latuverkostossa Ollinmaja on tärkeä solmukohta ja ainoa hiihtomaja Vuoksen itäpuolella. Hiihtäjiä Ollinmajalla käy vuodessa yli kuusituhatta, joista suurin osa on jäsenistömme ulkopuolisia liikunnan harrastajia. Majan sähkölämmityskustannusten kohotessa ja yleisen vaatimustason noustessa mm. lämmittelymahdollisuuksien ja majan viihtyisyyden parantamisen osalta päädyttiin paloturvallisen vuolukivitakan ja hellan hankintaan”.

Suunnilleen näillä saatesanoilla rahavarainhoitajamme Pekka Sarkanen laati toukokuussa Kaakkois-Suomen ELY-keskukselle osoitetun hanketukianomuksen. Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahasto tukee alueellisten ELY-keskuksien koordinoimia yleishyödyllisiä investointihankkeita ja Etelä-Karjalan Kärki-Leader ry puolsi Lapinkävijöiden rahoitushakemusta ”Kulttuurikuhinaa” – koordinoitihankkeeseen soveltuvana.

Johtokunta ryhtyi valmistelemaan uuden vuolukivitakan hankintaa jo vuoden 2011 aikana. Takan hankintaan esitettiin vuoden 2012 talousarvioon 7.000 euron määrärahaa, jonka yhdistyksen jäsenet vuosikokouksessa hyväksyivät. Marraskuussa pidetyssä Imatran Lapinkävijöiden 60-vuotisjuhlassa yhdistys vastaanotti Pentti Pälven Ollinmajan takan rakentamiseen osoittaman merkittävän lahjoituksen. Rahoituksen varmistuttua johtokunta pystyi jatkamaan suunnittelua. Takan sijainnille esitettiin useitakin vaihtoehtoja, ja lopullinen valinta annettiin Ollinmajatoimikunnan tehtäväksi. Majalla järjestettiin tilaisuus, jossa kuultiin käyttäjien arvokkaita mielipiteitä. Paras paikka alkoi hahmottua majan keskelle hellan kohdalle. Samalla arvioitiin vanhan valurautaisen hellan ja peltipiipun kuntoa ja todettiin niidenkin olevan uusimisen tarpeessa lähivuosina. Johtokunnassa päädyttiin pyytämään tarjouksia uudesta piipusta sekä vuolukivitakasta ja –hellasta.

Heinäkuun puolivälissä saimme iloisen uutisen hanke-rahituksen hyväksymisestä. Myönteinen päätös mahdollisti molempien tulisijojen hankkimisen samalla kertaa. Elokuun 15. päivän iltana Martti ja Reino suuntasivat Pekan kyydissä kohti Simpeleen kunnanvirastoa opiskelemaan koordinoitihankkeiden rahoituskiemuroita Etelä-Karjalan Kärki-Leader ry:n hankesihtööri Markku-Pekka Antikaisen johdolla. Elokuun lopulla kokoontuttiin majalle unnikatselmukseen. Lappeenrannan Puukeskus Oy:n unimyyjä esitteli meille NunnaUuni Oy:n mallistoa. Ollinmajatoimikunta valitsi takaksi Wilma 7:n, hellaksi Elena 1:n ja piipuksi Schiedel Oy:n Rondo Plus Tuplahormin. Johtokunta hyväksyi toimikunnan esityksen ja niin päästiin tekemään tilaus.

Kalliolle kukkulalle

Seuraavaksi ryhdyttiin puuhaamaan perustusten tekoa talkoilla. Projektin vetäjäksi lupautui rakennusalan ammattilainen, yhdistyksemme entinen puheenjohtaja Unto Joon. Unton vetämänä ensimmäiset talkoot pidettiin jo heti syyskuun alussa. Vanha kamina kannettiin pihalle ja uuden piipun paikka etsittiin kattotuolien välistä paloturvallisuus määräyksiä noudattaen. Seuraavissa talkoissa piippu purettiin ja lattiaan tehtiin perustan kokoinen reikä. Maja on rakennettu kallion päälle ja talkooväki uskoi, että kaivutyöstä selvitään helposti pintamaan poistolla. Martti, Hannu, Osmo, Jouko ja Reino pyörittivät lapiorinkiä ja kottikärryllinen toisensa jälkeen maatonutusta humusta siirtyi ulos. Kuoppa syveni mutta kantavaa kalliota ei saavutettu. Kuinka sattuiinkin, että juuri siinä kohtaa kalliossa oli pohjattomalta tuntuva syväne. Tuula toimi emäntänä huolehtien talkooväen ruokkimisesta ja kahvituksesta. Lopulta kaivannon todettiin olevan riittävän syvä harkkoja kannattamaan tarvittavan kunnollisen hiekkapedin tekemiseen. Pojat hakivat läheiseltä sorakuopalta peräkärjyllisen hiekkaa, joka päivän päätteeksi karrattiin sisään ja tampattiin tiiviiksi. Aamun valjettua lähes sama porukka kokoontui majalle jatkamaan töitä. Betonimylly rallatti iloisesti ja anturalaatan valu syntyi nopeasti. Tämän jälkeen talkooväki kutistui puoleen kun toiset karkasivat Lappiin ruskavaelluksille.

Retkiltä palaajia odotti majalla suuri yllätys. Imatralle jääneet Unto, Osmo ja Jouko olivat viikon aikana ahkeroineet. Laatan kuivuttua pojat muurasivat harkkokeruunee. Laatan sisus täytettiin lecapaavilla. Seuraavaksi harkkopapuarjun päälle valettiin betoninen tuplalaatta joka sai rauhassa jäädä kuivumaan uuneja odotellessa. Paula huolehti talkoopäivinä miesten muonituksesta.

Kolmen tonnin kuntopiiri

Lokakuun lopulla iltayön tunteina Reinon puhelin soi. Rahtari tiedusti majalle tarkempia ajo-ohjeita. Oli lähdeävä tarkistamaan, onko Kurkisuontien puomi auki. Juukalaisen Kuljetusliike Velj. Ovaskainen Ky:n ammatikuski pyöritteli näppärästi kapellinsa ahtaalla pihalla majan päätyyn, missä NunnaUunin kivilavat saatiin nosturilla purettua lähelle ovea. Yöllä ensilumi satoi Imatralle ja osaan eteläistä Suomea. Teiden jäätyminen koitui myös meidän piipputarvikkeita kuljettaneen rekan kohtaloksi. Seuraavana päivänä Martti, Jouko ja Reino ahkerivat kolmen tonnin kuntopiirissä. Tosin puuttuvan piipun paino toi vähän helpotusta urakkaan. Kivi kerrallaan unitarvikkeet siirtyivät sisälle majan lattialle odottamaan muuraria. Euroopan suurin piipputalo Schiedel toimitti nopeasti uuden piipun kuljetusrekan kaatumisessa tuhoutuneen tilalle.

Marraskuun ensimmäisenä keskiviikkona Vesa Partinen saapui muuraamaan piippua. Ja mitä olisikaan muurari ilman reippaita hanslankareita. Tuttu talkooporukka kokoontui majalle haalashommiin. Piippu valmistui hyvissä ajoin valoisaan aikaan katolla olevia pellytyksiä myöten. Lauantaiaamuna lappeenrantalainen muurari Jaakko Mäkinen aloitti unien muurauksen. Kivet odot-

tivat lattialla kuin legopalikat kokoajaansa. Yksinään ammattimies kasasi kahden ja puolen tonnin edestä kiviä oikeaan järjestykseen. Pitkän päivän päätteeksi ensisavut tuprahtivat molemmista tulipesistä hyvin vetävän piipun kautta kohti tummunutta taivasta. Talkooporukka saattoi hyvillä mielin lähteä kotimatalle. Nyt oli suurin osa reilu vuosi sitten vireille laitetusta urakasta tehty.

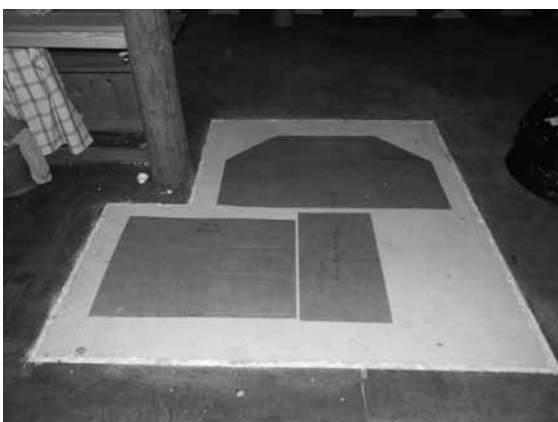
Vielä kertaalleen ahkerimmat talkoolaiset kokoontuivat tekemään jäljelle jääneitä pikkuhommia. Hannu ja Osmo asensivat uuden piipun tieltä puretut kattolaudat takaisin ja laittoivat vanhan piipun reiän umpeen. Unto slammasi piipun harkkopinnat tasaiseksi ja kävi vielä myöhemmin laatoittamassa uunien ympäriltä näkyviin jääneen betonilaatan. Perinteisiin majatalkoisiin kokoontui yli kaksikymmenpäinen joukkio. Maja siivottiin katosta lattiaan, ikkunat pestiin ja puuliiteri täytet-

tiin valmiiksi pilkottuilla polttopuilla. Mukava oli kuunnella talkoolaisten ihastelua uusien uunien ja piipun siroudesta ja sopivuudesta majan henkeen.

Kiitos

Uuniprojektin onnistumisesta on kiittäminen Pekkaa ja Untoa. Ilman EU-rahaa, jonka hakemisen Pekka ideoi ja hoiti, hanke olisi toteutunut vain puoliksi. Ja ilman Unton sitoutumista hankkeen vetäjäksi ja talkooväen innostajaksi työt olisi todennäköisesti pitänyt teettää vieraalla. Johtokunta haluaa kiittää myös kaikkia muita rakennus- ja siivoustalkoisiin osallistujia. Hyvä on hiihtäjien hiihdellä ja nauttia majan antimista ja lämmöstä.

Teksti ja kuvat: **Reino Ylä-Mononen**

Kaavoista se uuninkin rakentaminen lähtee.

Unto, Osmo ja Hannu naureskelevat pomoina, kun Jouko kaivaa loputonta turvekerrosta.

Piippu oli niin valmis paketti, että harkkojen päälle sujautettiin valmis peltihuppu. Unto valvoo piippumuurari Vesan työtä ja Hannu pitelee piippua paikallaan.

Laadukas ja luotettava

Remontista seuraa aina eittämättä kiinteistön arvon kohentuminen ja asumismukavuuden parantuminen. **PUUKESKUS** **FIX ASENNUSPALVELU** on edesauttanut useiden kiinteistöjen arvon saneeraamista ylöspäin ja tekee mielellään saman myös sinun kiinteistön kohdalla.

Hoidamme esimerkiksi:

- ikkuna- ja oviremontit
- ulkoverhousien uusinnat
- vesikatteen uusinnat
- lisäeristämisen
- lattia-asennukset
- aidan, terassin ja laiturin rakentamisen
- sauna- ja kylpyhuoneremontit
- maalaustyöt

SOITA JA KYSY TARJOUS:

PUUKESKUS LAPPEENRANTA

Pekka Astikainen
Myllymäenkatu 33
puh. 040 716 9118
pekka.astikainen@puukeskus.fi

Katso lisää

[www.puukeskus.fi/
asennuspalvelu](http://www.puukeskus.fi/asennuspalvelu)

Puukeskus

— KAIKKEA RAKENTAMISEEN —

ERÄSKIN MELONTAKILPAILU

Lapinkävijän lukijakunnalle melonta ja eränkäynti ovat rakkaita harrastuksia. Kun molemmat yhdistetään ja ryhdytään kisaamaan, niin mitä syntyy? Vuonna 1980 syntyi Kanoottisafari, ja vuodesta 1984 alkaen se on sitten tunnettu Erämelonnan SM-kisana.

Näissä kisoissa on vain hitunen hampaat irvessä -kisailua. Jotkut sanovatkin, että kisa ei ole muualla kuin tahtuman nimessä. Totta, väitän että useimmille osallistujille Erämelonnan SM-kisa ei ole niinkään kisa, kuin mukava tapa avata melontakausi, liikkua luonnossa, tavata samanhenkisiä ihmisiä ja muistella aikaisempia SM-kisoja ja niiden hauskoja tehtäviä. Ja vähemmän hauskoja. Samalla pääsee ihastelemaan osaavien melontatekniikkaa ja kädentaitoja sekä oppimaan uutta.

Sarjoja kaikille

Melottava matka on sarjasta riippuen 25-45 kilometriä parin päivän ja yhden yön aikana. Sarjoina ovat varsinaiset kilpasarjat kajakkikyksiköille, kajakkikaksikoille (joihin inkkareillakin saa osallistua) ja vielä erikseen kilpasarja naisille ja nuorille. Sitten ovat nämä vähän "rennommat" sarjat, retkisarja ja perhesarja. Retkisarja on tehtäviltään ja reitiltään melkein kuin kilpasarja, vain pikkuisen oiottu, ja tehtäviä on vähän muunneltu tai lempeämmin arvosteltu. Kaikissa sarjoissa tehtävät ovat enimmäkseen mukavaa puuhastelua jossa pääsee osoittamaan erätaitojaan ja luonnontuntemustaan ja testaamaan kädentaitojaan. Tietenkin myös melontataidot tulee testattua. Yleensä melontatempu tehdään omassa aluksessa, mutta joskus tehtäväkäsäkyssä annetaan joukkueelle vaikkapa poolokajakki tai inkkarikanootti (jos ei ole jo) ja melan tilalle sauva tai varamela. Kisassa yövytään kuin eräretkellä konsaan, majoitteet, ruoka ja juoma kulkevat mukana. Kisa päättyy usein pikataipaleeseen, jossa viimeistään tulee vähän hiki.

Toinen haluaa remuta toinen pohtia

Ulkoilu keväisillä vesillä ja metsissä on se, joka meitä tänne houkuttelee, ja tietenkin itse kilpatehtävät - juuri sellaiset sopivan haastavat tehtävät. Kisojen taso, eli tehtävien ja järjestelyjen taso, vaihtelee vuodesta toiseen, mutta eipä järjestäjän tehtävä helppo olekaan. Kilpailijat ovat kovin vaativia ja toiveet erilaisia. Kun yksi haluaisi päästä kääntämään ja vääntämään ja kaatamaan kajakkia tai kanoottia, toinen hinkuu päästä ra-

kentelemaan tai tunnistamaan eläimiä, lintuja ja kasveja ja kaloja.

Kisassa on tarkoitus punnita osallistujien melontataidot, ensiaputaidot, suunnistustaidot ja luonnontuntemus. Onko keihäänheitto, ritsalla ampuminen tai kyykänheitto oleellinen erätaito? Oletko usein melontaretkellä toivonut osaavasi tehdä uistimen, aurinkokellon tai hyrrän? Tehtäviä ja järjestelyjä arvostellaan ankarasti heti kun ne koetaan melonnan tai eräelämän kannalta epäolennaisiksi, tai jos kilpaohjeissa havaitaan puutteita ja suoranaisia virheitä. Jos vielä jonkun mielestä aurinkokellon rakentaminen voikin olla oikein mukavaa, aniharva haluaa jonottaa rasteille suttaamaan märeille paperille mitä kummallisempien monivalintatehtävien vastauksia ja arvauksia puolen minuutin tavoiteajalla. Onnistuneet ja oivaltavat tehtävät ja toimivat järjestelyt palkitaan suomalaisen tapaan tyytyväisellä ja hiljaisella muminalla, lyhyillä aplodeilla palkintojenjaossa, ja sillä että tullaan taas seuraavana vuonna.

La Paleta

Itse olen päässyt näkemään kaikkia noita, onhan yhdessä kisassa aina tuollaiset 30 tehtävää. Ensimmäisiin erämelontakisoihimme osallistuimme vaellus- ja melontakaverini Veikko Savolaisen kanssa vuonna 2005 Lohilahdella, tietenkin retkisarjassa. Silloin joukkueen nimeksi tuli nokkelasti AuraVuoksi, koska olen muuttanut Imatralle Aurajoen rannalta ja Veikko asuu siellä vieläkin. Jo seuraavana vuonna joukkue sai nykyisen nimensä "La Paleta", eli espanjaksi "melat". Lohilahden kisa on jäänyt mieleen paitsi siksi, että se oli ensimmäinen, myös siksi, että sää suosi, maisemat olivat hienoja ja rantautumispaikat loistavia. Aurinkorasva ei tämän kisan jälkeen ole unohtunut kertaakaan varusteista, sen verran punakka oli lopputulos.

Kisojen ensiapurasteilla vuosi toisensa perään tilanteiden lavastukset ja näyttelijäsuoritukset ovat olleet erinomaisia ja todellisen tuntuista. Tilanteissa on monta liikkuva osaa ja usein rastilta poistuessaan huomaa, että "niinhän se olisi pitänyt tehdä". Hurtti huumorimme on saattanut myös joskus pudottaa pisteen tai pari, joka tapauksessa ensiaputehtävä on ollut meille aina merkittävä haaste. Ja eniten on naureskeltu tuon ensimmäisen kisamme suoritusta. Tilanteessa oli kuivalle maalle lavastettu reitensä veneen penkkiin uistimella niitannut kalastaja. Tosielämässä ei niin nokkelasti olisi kavuttu

Ollinmajalle talkootöihin

Ollinmaja on auki hiihtäjille tammikuussa kello 10-15 ja helmikuusta eteenpäin 9-16. Majalla tarvitaan joka päivä 1-2 talkoolaista ja viikonloppuisin enemmän. Talkoolaisen tehtäviin kuuluu majan avaaminen ja sulkeminen, lämmittäminen, mehun ja munkkien ym. myynti sekä keittiön ja salin siisteydestä huolehtiminen.

Nyt on paljon vapaita vuoroja. Toki eihän sitä vielä tiedä, milloin maja avataan.

Ilmoittautua saa vaikka heti.

Tervetuloa Ollinmajalle ylläpitämään hiihtokulttuuria ☺
Majanhoitaja Tuula Rahkonen 0400997055.

La Paleta Lohjassa Kisakalliolla - Hirvelä ja Savolaine

keskellä järveä kajakista soutuveneeseen auttamaan hädässä olevaa, kuin mitä me tuossa simulaatioissa.

Vuoden 2006 kisoissa Lapinkävijöitten oranssi muovinen Prijon -kaksikko työnnettiin vesille Kangasalla, taas erinomaisessa säässä. Järjestäjillä oli viimeisintä tekniikkaa käytössä - rastit leimattiin emit-laitteella. Meidän emitti lopetti emitoimisen heti toisena päivänä ja aiheutti jokusen vaivalla kerätyn lisäpisteen menetyksen - sinne jäivät Vehoniemeen. Pärjättiin silti yllättävän hyvin. Yörastilla oli käymiemme kisojen mielekkäimpiä rakentelutehtäviä, kun oli saatava aikaiseksi kanootin kantolaite. Tässä heräsi kanssakilpailijoiden kanssa klassinen keskustelu siitä, pitääkö hiomapaperilla viimeistellystä versiosta saada paremmat pisteet kuin hiomattomasta. Toisillahan sitä hiomapaperia on aina mukana retkellä.

Miten ruutana eroaa suutarista?

Luonnontuntemustehtävät ovat sujuneet meiltä malikkaasti, siispä harmittaa vieläkin Mikkelin kisat vuonna 2007, kun aivosähköhäiriö tai vastaava sai nimeämään lintujen ääniä kuunnellessa punavarpusen punarinnaksi ja hillerin minkiksi. Mukavaa on sekin, että erilaiset särkikalat oppii vähitellen tunnistamaan, kun ne tulee vuosittain preppattua ennen kisoja. Kannettu vesi ei kauaa kaivossa pysy, preppaus on pakollinen jos aikoo erottaa muutakin kuin hauen ja ahvenen. Mites se ruu-

tana eroakaan suutarista? Kirjan kuvassa niitä ei sotke mitenkään, mutta tilanne muuttuu kisoissa.

Repovesi vuonna 2008 jää mieleen todella kauniista maisemistaan. Tehtäväpuolelta mieleen painui kalliokiipeilytehtävä, jossa laskeuduin köydellä alas Mustavuoren kielekkeeltä. Siinä käytettiin ammattilaisten valjaita ja karabiineja, mutta ihan omia solmuja ja köytöksiä pääsee myös esittelemään vuosittain. Repovedellä solmuntehtävässä jäi paalusolmun kietäiseminen yhdellä kädellä pelastussolmuksi vyötäisille tekemättä - sen jälkeen sitä on harjoiteltu, helppo ja hyödyllinen taito. Lohjalla seuraavana vuonna solmittiin narusta kalaverkkoa itsetehdyin työkaluin - siitä meinasi tulla varsinainen koko yön tehtävä, mutta kelvollista verkkoa syntyi ja pisteitä ropisi. Onneksi sillä ei sentään tarvinnut kalastaa. Niinpä vain tuona vuonna 2009 Imatran Lapinkävijät ja La Paleta oli ensimmäistä kertaa SM-mitaleilla Lohjan Kisakalliolta käynnistyneessä kisassa - pronssia retkisarjassa. Johtuiko kuinka paljon siitä, että muovisen Prijonin tilalla oli myös ensi kertaa valkoinen lasikuituinen Argos?

Herkuja retkikeittimellä

Ruoan ei tarvitse eräretkellä olla pelkkää retkimuonaa ja kaurapuuroa. Eikä myöskään erämelontakisoissa. Retkikeittimelläni on tehty sekä kilpatehtäviä että valmistettu kateutta herättäviä herkkuja iltaleirissä - ankanrintaa appelsiinikastikkeessa, keitettyä vihreää parsaa

ABC-liikennemymälät – aina matkasi varrella!

Huolehdimme Sinusta!

ABC-liikennemymälät

avoinna joka päivä

www.abcasemat.fi www.noutopoyta.fi www.apsi.fi

Viipurinportti

24h

Lappeenranta
Hirsimäenkatu 1
Puh.010 762 0305

Särkisalmi

6-24

Särkisalmi
Rinnekatu 1
Puh.010 762 0360

Savitaipale

6-24

Savitaipale
Peltoinlahdentie 31
Puh.010 762 0320

ja ilmakeivattua kinkkua... Noillahan kisa tietenkin voitettaisiin, mutta vain kerran on tehtävänannossa pitänyt valmistaa ruoka omista aineista (Helsingissä 2011). Yleensä on saatu ainekset valmiina, aina ei ole edes kerrottu, mitä ne oikein ovat. Kalastaminen on ollut muutaman kerran tehtävänä, sekä sitten saadun kalan valmistus itsetehdyllä halsterilla. Lettuja on paistettu jätkänkynttilällä omaksi ja rastihenkilöiden iloksi sekä popcornia valmistettu pakissa. Näistä tehtävistä olemme erityisesti pitäneet, onhan tulenteko ja sen hallinta tärkeä taito, syöminen on aina mukavaa, ja pisteitä on saatu helposti.

Erämelontaa merellä

Helsingissä - erämelontakilpailut voidaan järjestää näinkin urbaanissa ympäristössä - vuonna 2011 oltiin ensi kertaa merellä. Kisa alkoi Töölön Humallahdesta, soutustadionilta, ja matkalta löytyi yllättävän mainioita melontakohteita. Hurjinta oli meno Lauttasaaren aukon ja Espoon Keilaniemen paikkeilla - aallot löivät korkeina ja muutama joukkue joutui keskeyttämään. Täytyy myöntää että vatsanpohjasta kutitteli kun muutettiin reittivalintaa ja päätettiin kääntää keskellä aukkoa korkeimmassa aallokossa kajakki vastatuulesta myötätuuleen. SM-pronssimitali oli siitä sitten lopulta palkintona.

Kirkkaampi mitalli

2012 Mäntsälässä kirkastimme SM-mitalin hopeiseksi. Siitä huolimatta Mäntsälänjoelta jää parhaiten mieleen polveen asti upottavat saviset maihinousupaikat, koskien ohittaminen kilometrien mittaisia maataipaileita pitkin ja kajakkia vaanivia kivikoita viistäen. Onneksi pyörä on keksitty, ja vielä kun se pysyisi sohjoksi tallossa mutakossa siellä kajakin alla.

Jonain päivänä Imatralla?

Imatran Lapinkävijöille suurkiitokset siitä että se on mahdollistanut nämä elämykset kalustoa lainamalla, opastamalla ja kannustamalla. Juha ja Tarja Vainikka olivat parin ensimmäisen kisamme aikana mukana kisamassa. Olisikin kiva saada jatkossa omasta seurasta useampia joukkueita keräämään kokemuksia joita voitaisiin sitten yhdessä nuotiolla muistella. Minulta on melkein joka kisassa kysytty että josko Imatran Lapinkävijät ensi vuonna järjestää kisat. Tehtävien laadinta vaatii vain tar-

Kisakajakki tehtävään rantautuneena

moa ja mielikuvitusta, ja sitähan meillä riittää. Kuitenkaan tämän kokoisia kisoja ei tehdä yhden yhdistyksen voimin, tarvitaan avuksi urheiluseuroja, partiolippukuntia, yrityksiä ym. Siksi olen tyytynyt vielä sanomaan että kyllä Imatrallakin joku päivä melotaan.

Teksti ja kuvat: **Harri Hirvelä**

SUOMI MELOO KEMIHAARA – TORNIO 09 – 14.06.2013

Yöttömän yön kanoottiviestiin osallistumme Saimaan ladun ja Imatran Lapinkävijöiden yhteisjoukkueella vetäjinä Juha ja Tarja Vainikka.

Tutustu tapahtumaan www.suomimeloo.fi
Ilmoittautumiset huhtikuun loppuun mennessä ja jutustelu asian tiimoilta
0400 – 857 080 tai juha.vainikka@pp.inet.fi.

Yörastin kajakkivarikko Kangasalan Saarikylässä

IMATRA

Saimaan sylissä, Vuoksen varrella

www.imatra.fi

storaenso

LAATURAITTI TESTATTU, OPASTEITA ODOTELLAAN

Etelä-Karjalan alueelle on valmistunut valtatie 6:n parantamisen yhteydessä kevyen liikenteen väylä, joka yhdistää Imatran ja Lappeenrannan kaupungit. Raitti alkaa Luumäeltä ja päättyy Ruokolahdelle. Sivuraitit suuntautuvat Lemille ja Taipalsaarelle. Uusi väylä on nimetty LAATURAITIKSI ja sille on suunniteltu uudet opasteet - sekä pääreiteille että sivureiteille.

Pyöräilytoimikunnalla on ollut tieto hankkeen suunnittelusta ja toteutuksesta jo kesällä 2011. Toimikunta sisällyttikin tämän vuoden toimintasuunnitelmaan kyseisen reitin testauksen. Retki toteutettiin parin ajopäivän retkenä heinäkuussa ajamalla Imatralta Taavettiin ja takaisin.

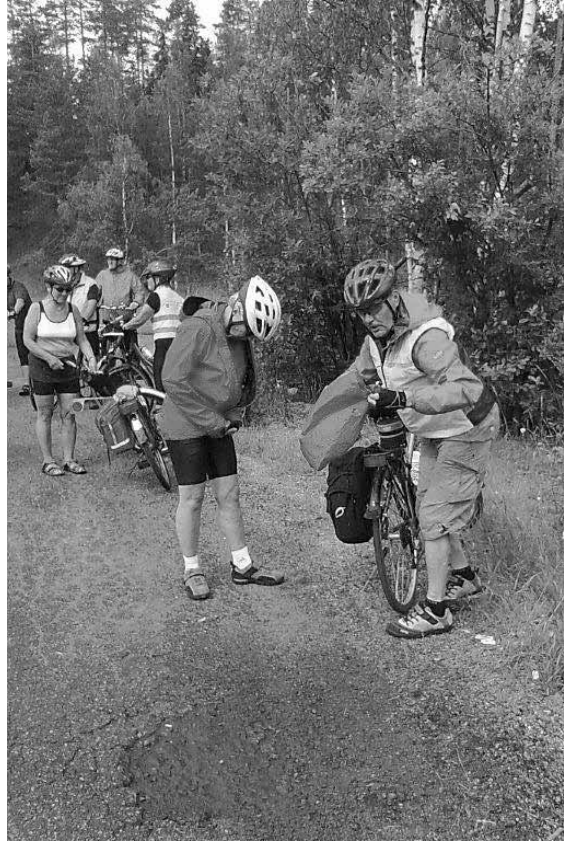
Lähtö Imatralta uuden moottoritien varressa olevaa raittia pitkin oli nautittavaa. Korvenkannan Nesteeltä aukeava uusi väylä houkutti nostamaan nopeutta. Pian oltiin kuitenkin tosipaikan edessä, sillä Korvenkylän mäki oli edessä. Korvenkylästä eteenpäin reitti noudatti vanhoja tuttuja maisemia aina JP- kuljetuksen talleille saakka. Tästä eteenpäin matka jatkuu taas uutta väylää pitkin Jänhiälän risteykseen saakka. Jänhiälästä Joutsenoon on osa matkaa uutta raittia ja koko raitin päällyste on uusittu.

Joutsenosta jatkettiin matkaa 6 - tien varressa olevaa raittia pitkin Muukkoon ja siitä edelleen tuttuja reittejä Lappeenrantaan. Lappeenrannassa tankattiin Vedyt ja Atomit kaupparilla. Pienten seikkailujen jälkeen oltiin jälleen oikealla väylällä kohti Luumäkeä. Selkäharjasta vanhalle Luumäen motellille joudutaan ajamaan 6 - tien reunassa. Tuo osuus on noin 10 kilometriä ja reitin vaarallisin osuus.

Reijo

Hengähdystauolla matkalla Taavettiin. Kuva: Anna – Liisa Mikkolainen

*Sadeasuja viritellään Laaturaitin varrella
Kuva: Kari Myyryläinen*

SUOMI MELOO 2012

STORA ENSON JOUKKUEELLA

28. Suomi Meloo – tapahtuma alkoi 9.6 Petäjävedeltä ja päättyi 15.6 Laukaaseen kierrellen pitkin Päijänteen ja Keiteleen selkiä sekä Keski – Suomen kapeikkoja, kanavia ja koskia.

Stora – Enson joukkue (Lapinkävijöiden farmi) oli mukana kymmenettä kertaa. Joukkueeseen kuuluivat tällä kertaa Jorma (Jopi) Friari, Risto Heinonen, Timo Jump-panen, Heli Liikkanen, Kari (Kälmi) Luukkonen sekä Pirjo ja Tuomo Tahkokallio.

Matkaan lähdettiin 8.6 matkailuautolla ja Jeepillä.

Kaksi ensimmäistä osuutta meloivat Jopi ja Risto ja kolmannen Kari ja Tuomo, koska niillä osuuksilla oli koskia. Pirjo ja Heli meloivat iltayön osuuden. Aamuyön taival jätettiin väliin ainoana osuutena, koska Lapinkävijöiden varsinainen joukkue ei ollut auttamassa tänä vuonna meidän pientä porukkaamme. Toisaalta, vaikka olimme Stora Enson joukkueena matkassa, olemme kaikki Imatran Lapinkävijöitä, joten olihan yhdistys edustettuna.

Odotettu koskiosuus

Timo saapui sunnuntai – iltana bussilla ja joutui heti yövuoroon Karin kanssa. Melonta sujui jouhevasti vuorosten mukaan, kunnes tuli iltayö ja Kapeenkoski Vaajakosken yläpuolella. Timo oli valmistautunut innolla elämänsä ensimmäiseen koskenlaskuun, vaan Tuomo ei luvannut kaksikkoaan koskeen sen hurjuuden ja kivikkojen vuoksi. Timo tarjosi jo pankkikorttiaan uuden kaksikon ostoon, mutta kun ei niin ei.

Onneksi organisaatio perui koskiosuuden, koska turvamelojatkaan eivät pysyneet siinä pystyssä. Pelkona oli ihan oikeasti pitkien kaksikoiden hajoaminen siinä. Pettymys oli suunnaton, mutta onneksi oli koskia vielä edessäpäinkin.

Johtokajakissa oli ensimmäistä kertaa koirapanta GPS – seurannalla, ja pystyimme seuraamaan reaaliajassa melojien etenemistä tietokoneen karttaruudulta. Pienenä vitsinä panta oli laitettu lepotauolla turvaveneen kyytiin ja kun se ajoi ympyrää hurjalla vauhdilla, niin oli siinä maissa olijoilla ihmettelemistä.

Diplomeita jaossa

Keskiviikkona letka pysähtyi lisvedelle ja odotettu melajuhla alkoi. Kaupasta ostettiin juhlaruokaa, broilerin sekä possun filettä salaatin kera. Punaviinit oli ostettu varmuuden vuoksi jo Imatralta. Kun istuimme iltaa, niin porukkaamme liittyi toisen joukkueen ensikertalainen Tommi Knaapila, ja heti käytimme häntä hyväksemme valokuvaajana. Tommi ihmetteli meidän tiivistä yhteishenkeämme, mikä oli hänestä harvinaista verrattuna muihin joukkueisiin.

Melajuhla oli meille muutenkin hyvin tärkeä tapahtuma, sillä Heli sai 15 – ja Jopi sekä Tuomo 10 – kertadiplomin. Osa melonnoista oli melottu vuosien mittaan Lapinkävijöiden joukkueessa.

Onni ei taaskaan suosinut meitä, sillä lotossa, kajakkivonnassa eikä maskottikisassa ei tullut voittoa.

Stora Enson Suomi Meloo – joukkue 2012

Maskottimme ”Jouko Karvinen” oli vielä panostanut kiisaan normaalia enemmän kuin ennen, kun frakin lisäksi mukana oli suihkumyssy sekä sukelluslasit, sillä tällä kertaa Karvinen oli mukana myös koskissa, vaikkakin jo ensimmäisessä koskessa lensi selälleen kajakin kannelle.

Meillä oli mukana myös kaksi todellista herrasmiestä Risto ja Timo, sillä kun tanssilattialla pyöri kaksi naista tyttöparina, niin pojat menivät erottamaan tytöt ja jatkoivat pareina tanssin loppuun.

Seuraavana aamuna, kun lähdettiin ajamaan juhlapaikalta eteenpäin, ensimmäisessä risteyksessä olivat poliisit puhalluttamassa. Mittari näytti pyöreätä nollaa meidän kuljettajalle.

Pirjo koskeen

Torstai oli jännittävä päivä. Tuomo pääsi johtokajakin etuaukkoon vetämään koko letkaa, ja Pirjo ja Jopi lasivat Konnekosken. Se olikin hurja koski, jossa yli puolet, eli 18 kajakkia kaatui, mutta meidän kaksikkomme pysyi pystyssä! Se oli Pirjon ensimmäinen ja luultavasti viimeinen koskenlasku, sellainen oli vapina, kun koski oli laskettu.

Simunankoski pelasti sitten Timon reissun, sillä sekin oli hurja koski, Pirjo neuvoi, että pidä suu kiinni, niin et tukehdu eikä tarvitse haukkoa pitkään ilmaa niin kuin hänen piti. Jopi se on aikamoinen koskenlaskija, hän sen kun vilkutteli rannalla olijoiille hymyssä suin.

Muista mieleen jääneistä asioista mainittakoon trumpetistipoika, joka viihdytti päivittäin jollain osuudella porukkaa upealla soitollaan.

Karvinen valmiina koskeen

Miten käy Stora Enson

Näinköhän tämä oli sitten viimeinen Suomi Meloo – reissu Stora Enson joukkueelle, sillä ensi kesänä jo puolet joukkueesta on eläkkeellä tai toisessa firmassa. Kaikki riippuu siitä, miten reippaita uusia melojia ja vetäjiä löytyy. Kaikki jollain tavalla Stora Ensoon kuuluvat ovat tervetulleita joukkoon, sillä niin hauskaa tämä on ettei tämän soisi loppuvan.

Ensi vuonna on edessä täysin uudet haasteet, sillä Suomi Meloo melotaan Kemihhaarasta, Korvatunturin kupeesta Kemijokea alas päätyen merelle Torniossa.

Diplominsaajat, Heli 15, Jopi ja Tuomo
10 osallistumiskertaa

Tuomo pääsi johtokajakin etuaukkoon vetämään koko letkaa ja Pirjo ja Jopi laskemaan Konnekosken.

Olemme siellä missä asiakkaatkin.

Mitä paremmin tunnemme asiakkaamme, sitä paremmin osaamme auttaa heitä. Tunnemme paikallisen elämänmenon, tiedämme mihin pitää varautua ja mistä löytyy mahdollisuuksia. Me LähiTapiolassa tarjoamme paikallista ja henkilökohtaista raha-asioiden ja vakuuttamisen asiantuntijapalvelua.

Tule käymään ja kerro meille, kuinka voimme auttaa.

 LÄHITAPIOLA KAAKKOIS-SUOMI
Vakuutukset, pankki ja sijoittaminen

Puheluhinnat: www.lahitapiola.fi. Palveluntarjoajat: Keskinäiset vakuutusyhtiöt Tapiola ja Lähivakuutus, lähivakuutusyhdistykset, Tapiola Pankki Oy, Keskinäinen Henkivakuutusyhtiö Tapiola, Tapiola Varainhoito Oy

Parannamme asuinympäristöä

www.lmk.fi

LMK-Urakointi Oy
Savenvalajantie 6-8
53500 Lappeenranta

KISA
IMATRA

MITÄ M PUUHAS

AUUTA TELTIIN

1

5

1. Potkukelkkailu – ja luistelu retki Linnasaaren kansallispuistoon 2000 – luvun potkukelkoilla vauhtia riitti.
Kuva: Hannu Siira

2. Perheliikuntakiertue Ruokolahden torilla Virve ja Tuula kesäkuussa esittelemässä Lapinkävijöitten toimintaa toriväelle. Vastava tilaisuus oli toukokuussa Imatran Kylpylässä.
Kuva: Arja Lifländer

3. Kaikenikäisten ja – kuntoisten retki Huuhanhietikolle. Näin paljon meitä oli mukana kaunista syyspäivää viettämässä
Kuva: Reino Pelkonen

4. Rannalla voi vaikka ihailla Saimaan aaltoja
Kuva: Arja Lifländer

5. Metsän antia kotiin viemiseksi. Kuka tunnistaa lajit?
Kuva: Arja Lifländer

LEMPEÄ LEMMENJOKI

Ensimmäiset kahvit joimme Kiteellä Tolosenmäellä. Toisia kahveja emme saaneetkaan ennen Saariselkää. Niin pitkä ja autio on matka Suomen itäreunaa pitkin Lappiin, että kahvin puutteessa saa riutua koko matkan. Uudet huoltoasemat pitää rakentaa aivan entisten vieren eikä vahingossakaan sinne, missä niitä ei entuudestaan ole. Toki matkan järjestäjän pitää ottaa selvää taukopaikoista, vaan ei meidän matkan järjestäjä ottanut. Pyydän anteeksi.

Yksi riekko ja yksi jänis kokeilivat voimiaan meidän auttamme vastaan, mutta huonostihan niille kävi. Mekin pelkäsimme, että lompakoille käy huonosti, mutta auton korjaus maksoi vain 179 euroa.

Tintti se jaksaa päivitellä

Lappi oli paikallaan ja Ahkuntuvan Tintti ennallaan päivitellessään, miten painavia rinkkoja me kannamme. Hän kun pärjää tunturissa kolme viikkoa kymmenen kilon repulla. Ehkä meidän rinkoissamme painoivat matkaevääksi otetut omenat, joita jätettiin kassillinen Kultahaminaan porojen ihmeteltäväksi.

Vuorokauden matkanteon jälkeen oli mukava pystytää teltta Kultahaminan leiripaikalle. Siitä sitten aamulla alkoi viikon vaellus kahdeksan hengen porukalla, osa tuttuja, osa tuntemattomia. Viikon jälkeen varmasti enemmän noita ensimmäisiä.

Koneita ja kirjastotätejä

Hengenhdistuksen mäki on nimensä veroinen, kelpaa siinä konekaivajien mönkijöillään huristella. Me pistelimme tossua toisen eteen, ja ajastaan otsa osui Morgamojan kultalan seinään. Meillä oli varaustupa vasta seuraavaksi yöksi, joten majoituimme autiotupaan ja teltoihin.

Lähdimme pienelle viiden tunnin retkelle Ollikaiseen. Alkumatka oli kaunista, mutta voi kauhistus, minkälaisista jälkeä konekaivaja oli tehnyt Ruihtuäytsin suulla. Konekaivajilla on nyt kiire, kun enää on muutama vuosi aikaa kaivaa ja kaivamatonta aluetta on vielä paljon. En vastusta enkä kauhistele konekaivuuta, mutta myöntää täytyy, että juuri kaivettu ja vielä maisemoimaton konekaivualue on hirveän näköinen.

Kävimme tervehtimässä Ollikaisia ja piipahdimme vielä Karhukorhosen sivukirjastossa Martiniiskonpalon lentokentällä.

Raimo oikaisi ennen kirjastoa kämpille ja oli puhunut meille saunan. Hyvä!

Autiotupa tuliikin iltaveneeltä tulijoista aivan täyteen.

Seuraavana päivänä kävimme päiväretkellä katsastamassa liiton paikan ja muutaman yksityisen. Törmäsimme jälleen kaivinkoneeseen. Ahkerasti siellä töitä tehtiin, me vain kahvittelimme puron varressa. Jälleen aika riensi niin joutuisasti, että emme ehtineet kaikkea, mitä oli suunniteltu. Komensin Hannun käymään Telilässä.

Päivi Järvisen kamera kannonnokassa: vasemmalta Raimo, Tuula, Päivi, Riku, Ilkka, Irma, Arto ja Hannu.

Hannulla on pitkät jalat, niillä hän harppoi pitkin jänkkää Telilän ohi Casinolle asti. Telilässä oli ollut hljaista. Jotenkin ounastelen, että Hannu vielä palaa Casinolle.

Illalla oli sitten oma saunavuoro, se kun kuuluu varaus-
tupalaisille. Tarjosimme saunan sitten vastavuoroisesti autiotuvassa olojoille.

Seuraavaksi yöksi varaukselle saapui neljän naisen porukka. He tutkivat karttaa ja pohtivat reittejä. Kehotimme heitä poikkeamaan kirjastoissa, jolloin he kertoivat, että itse asiassa he olivat tulleetkin ihan sitä varten. He olivat kaikki ”kirjastotätejä” ja tulleet porukalla opintomatkalta näihin eksoottisiin kirjastoihin.

Taikajuoman voimalla

Morgamojan jätettyämme suuntasimme Marcuksen ja Lahja-Marian luo. Siellä oli tarkoitus päästä itse vähän kaivamaan ja vaskaamaan, mutta Marcus oli korjannut rännit pois, koska he olivat jo lähdössä. Vaskaamaan toki päästiin, ja ketkäpä muut siinä olisivat istuneet-
kaan kuin Hannu ja Päivi. On se kumma, joki kuin joki niin Hannu ja Päivi ovat hurskuttamassa peltilautasta. Löytyihän niitä hippuja, tällä kertaa ainakin Päivin mielestä pienempiä kuin aikaisemmin. Irma osallistui myös vaskaukseen, toiset vain katseella seurasivat. Oli nimittäin niin kylmä, että ei tehnyt mieli upottaa jalkojaan hyiseen puroon, varsinkaan, kun kengät eivät olleet vedenpitävät.

Lahja-Maria piti meille tietoisukuja kasveista ja tarjosi monenmoista teetä ja taikajuomaa, joiden voimalla lähdimme tarpomaan kohti Karhukorhosen kulttuurikeskusta. Jäkäläpään lentokentällä aiemmin ollut kirjasto on muutettu ihan kulttuurikeskukseksi. Siellä oli valokuvanäyttely, lainakirjasto ja käsikirjasto, jossa oli ihan uusia kirjoja. Kulttuurikeskuksella järjestetään vuoden aikana monenmoisia tapahtumia niin lapsille, perheille kuin aikuisillekin. On varmaan ainoa kirjasto, joka on aina auki.

Sakkoringin kiertäjät

Taas Hannu lähti harppomaan kullankiilto silmissään läheiselle liiton paikalle ja sai mukaansa Rikun. Me muut laskeuduimme lentokentältä Jäkälä-äytsiin, jossa Ilkka sai taas ihailia kaivinkoneita. Vaikka mainitsenkin monta kertaa kaivinkoneet, eivät ne minua häiritse. Lemmenjoen kansallispuisto on Suomen suurin kansallispuisto, 2860 neliökilometriä. Siellä on taatusti erämaata ja rauhaa jokaiselle. Kullankaivualue on hyvin pieni osa puistosta. Kullankaivuu on mielenkiintoinen kohde, ja moni retkeilijä tulee alueelle juuri sen takia. Marcus kertoi, että kullankaivajat kutsuvat Ravadakselta Kultahaminan ja Morgamojan kautta Ravadakselle kulkevaa merkittyä vaellusreittiä sakkoringiksi. Tuon sakkoringin voi kiertää näkemättä yhtään kaivinkonetta, ääntä kyllä kuulee. Nähdäkseen jotain möyryttä aluetta pitää sitä mennä erikseen katsomaan.

Kalaa saa kun pyytää

Ravadasjoen vartta aikamme tallusteltuamme ja yhden yön nukkuttuamme saavuimme Ravadaksen kämpälle. Se on suosittu päiväretkikohde, ja siellä oli

tuolloinkin kaksi veneellistä ikäihmisiä. Hienoa, että on paikkoja, jonne pääsee koneella ja huonompikuntoinenkin saa kokea upeaa luontoa ja erämaata. Mekin saimme siivellä kuulla nuoren Paltan joikhaamista.

Taiteilijamme Riku kaivoi rinkasta lehtiön ja sivellinputkilon ja kapusi Ravadaskönkälle maalaamaan. Illalla hän piirteli letunpaistajia.

On se Raimo aikamoinen kalamies. Koko matkan hän kantoi virveliä mukanaan ja lupaili meille kalapaistia. Ravadaksella hän pyysi meille kaksi harjusta. Ei sillä virvelillä, vaan Raimo pyysi ja kalastaja antoi. Arton kanssa he niitä tulilla paistoivat, ja voi että oli hyvää.

Olen joskus päättänyt, että en enää koskaan kävele Lemmenjoen vartta mihinkään suuntaan. Nyt taas kävelin ja kaunisti oli. Jotenkin se ikiaikainen metsä meni luihin ja ytimiin ja mikäs siinä muutenkaan oli kävellessä auringonpaisteessa ja ruskan loisteessa. Härkäkosken jälkeen vajeriveneellä Irma antoi ensin pisteitä toisten ylityksistä ennen kuin kokeili itse. Hyvin päästiin yli, mutta täyttä kymppiä ei tippunut hänellekään.

Akvarellihan tarvitsee vettä

Sotkajärvelle pystytettiin viimeinen leiri. Reippaimmat, se on Hannu, Arto, Irma ja Päivi jähtivät huiputtamaan Joenkielistä. Riku jäi maalaamaan ja Ilkka, Raimo ja minä piipahdimme uimaan.

Riku viimeisteli Ravadaksella aloittamiaan akvarelleja. Kyllä se on helppoa, kun sen osaa. Sivellin oli jos jonkinmoisessa asennossa, ja aina vaan tuli hienoa jälkeä. Koh-
ta tuli myös vettä, kun taivas yhtäkkiä pimeni ja vettä tuli kuin torvesta. Lähetimme lämpimiä ajatuksia Joenkielisen huiputtajille. Tokkopa ne heitä olivat paljoa autaneet, läpimärkinä tulivat alas, mutta maisemat olivat olleet upeat ja reissu kannattanut. Toivottavasti Arton takki on nyt jo kuivunut.

Riku sanoi, että akvarellit kärsivät liiasta vedestä. Hienoa ne olivat silti.

Viimeisen päivän taival on aina viimeisen päivän taival. Sitä vaan menee ja menee, maisemat kyllä huomaa, mutta ajatus on jo, jos ei nyt ihan tuonpuoleisessa, mutta vaelluksen jälkeisessä elämässä kuitenkin.

Kiilopäätäkin kannatettiin

Ilkka muisti vielä, miten autoa ajetaan ja kyyditsi meidät Kiilopäälle. Tuli ihan hyvä mieli, kun sai kannattaa Kiilopäätä edes yhden yön verran. Kotimatka sujui sateessa eikä kaihonnut yhtään takaisin kairaani. Irma jaksoi pitää tunnelmaa yllä heittämällä juttua koko matkan.

Se oli taas yksi Lapinkävijöiden vaellus; lempeä ja rauhallinen. Ei kuljettu hirveitä matkoja, ei ryntäilty eikä riehuttu. Onneksi koko porukka oli samaa mieltä siitä, että kuljetut kilometrit ei ole vaelluksen pääasia. Kiireetömyys ja hyvähenkinen yhdessäolo on tärkeintä niin työn raskaan raatajille kuin myös eläkkeen uuvuttamille. Kiitos porukalle hyvästä hengestä ja osallistumisesta. Teksti: **Tuula Rahkonen**

Taikajuoman resepti:

**1 litraa vettä,
3 rkl intiaanisokeria,
1 tl ruususuolaa.**

**Sopii hyvin urheilujuomaksi ja
kramppien ehkäisyyn.
Jos kuitenkin lihaskramppi yllättää,
voi ruususuolaa ottaa paljaaltaankin.
Ruususuolaa ja intiaanisokeria voi ostaa
luontaistuotekaupoista.**

*Jäkälä-äytsin järeää kalustoa.
Konemiehenä Ilkka tunnisti koneen tekijäksi
Pelle Pelottoman.*

Erä- ja retkeilytarvikkeiden erikoisliike

ERÄ-ATTI

Tuomaankuja 4, Imatra p. 040 140 9672

Palv. ark. 9-17, la 9-14

VAPEPALLA PALLO HALLUSSA, LAPINKÄVIJÄ PULASSA

*Taivaalta katosi kaasainen pallo,
etsijät metsässä kantarelleja tallo.
Häijyä teki ohi niistä kulkea,
voisipas yhteyden johtoon sulkea.
Näin tuumasi varmaan jo ketjussa moni,
sillä nopsaan ois täynnä sienikori.*

*Tuossa on polku ja tuossa jo toinen,
mistähän tullut on kartta tää moinen.
Koira kun katolle katseensa suuntaa,
ohjaaja puraisee mietteissään huultaan.
Eihän oo ees tikkaita täällä,
onkohan koira jo väsyneellä päällä.
Vaan sittenpäs muisti, hei tipahti pallo,
kaverilla varmaan on murtunut kallo.*

Siinä Sikiön Niinan mietteitä Vapaaehtoisen pelastuspalvelun leirin yhteydessä järjestetystä etsintäharjoituksesta.

Leiri pidettiin Imatralla Päivärannan kursikeskuksessa elokuun viimeisenä viikonloppuna. Harjoituksessa etsittiin tuulen riepottelemaksi joutunutta kuumailmapalloa ja sen mukanaan viemiä henkilöitä. Pallon kori oli laahannut puiden latvuksia, jolloin matkustajat putoilivat laajalle alueelle Immolan lentokentän läheisyyteen. Pallo löytyi Immolanjärveltä, Humpun saaren rannasta. Etsintää suoritettiin maalla ja vesillä. Myös ilmailukerhon kone suoritti laajaa etsintää oletetulla putoamisalueella.

Yksi pudonneista oli Lapinkävijöiden Sisko Koho, jonka kohtalona oli mätkähtää autokatoksen katolle. Tarkoitus oli testata maassa kulkevien etsijöiden huomiokykyä hieman tavallisuudesta poikkeavassa etsinnässä. Aina on porukassa yksi tarkka kaveri, tällä kertaa koira, jonka ohjaajallakin ajatus loksautti paikoilleen hetken mietinnän jälkeen. Toki myös lentotähystys havaitsi katolla lojuvan. No, onneksi kallo ei ollut murtunut, ja Sisko saatiin ehjänä alas. Myös muut pudonneet löytyivät olosuhteisiin nähden hyväkuntoisina.

Sunnuntaina aamupäivällä harjoiteltiin järvellä. Kolme henkilöä oli lähtenyt vesille. Veneen ohjaaja sai sairauskohtauksen ja lyyhistyi elottomana kaasukahvan päälle. Heti lähdön jälkeen yksi henkilö putosi veneestä ja vajosi saman tie pohjaan. Toinen matkustaja, Siskopa hyvin, putosi veneestä 150 metriä rannasta ja jäi oikeiden varusteiden avulla kellumaan, ilmeisesti tajuttomana. Vene kuljettajineen pysähtyi kauas järvelle.

Onneksi apu oli lähellä. Järvipelastajien toimesta veneen kuljettaja saatiin nopsasti rantaan, jossa Pöntisen Ari varmaotteisesti pumppasi pysähtyneen sydämen käyntiin. Tainionkosken VPK:n pintapelastajat hinasivat pelastuslautalla turvaan Siskon, joka selvisi seikkailusta parilla mustelmalla. Tovin kuluttua sukeltajat nostivat veden alle vajonneen, joka toimitettiin takaisin varustoon odottamaan sukeltajien seuraavaa harjoitusta.

Tuolla se on!

Sää helli leiriläisiä, joita tosin toivottiin paikalle runsaammin. Toivottavasti Sinäkin osallistut vuoden 2014 Vapepan 40 -vuotisjuhlaleirille.

Teksti: Tarmo Koho

Kuvat: Pirtta Keränen ja Kari Peiponen

Siskoa tuodaan

MELONNAN ENSIVETOJANI

Olen aiemmin tehnyt isäni kanssa monena kesänä melontaretkiä inkkarilla. Näillä retkillä olemme yöpyneet teltassa ja laittaneet ruoan nuotiolla.

Isä sai minut houkutelua Lapinkävijöiden keskiviikon iltamelonnalle. Ennen kuin istuin kajakkiin, minun piti pukea peite, joka laitettiin istuma – aukon päälle. minulle pidettiin myös pikakurssi melan käytöstä. Meloimme noin viisitoista kilometriä. Pidimme tauon eräässä saarella. Joku kiva tati tarjosi pähkinöitä. Sitten jatkoimme matkaa. Lopussa otimme kovan spurttin.

saavuimme takaisin kello 20.30. Retki oli kerrassaan upea! Mikäs siinä kaksikolla hyvässä seurassa meloessa.

Mikko 11v

RUSKAMELONTAA JA METSÄMÖRREJÄ

Lauantaiaamuna kuudes lokakuuta hain Pihlan melontaretkelle. Olimme sopineet, että Pihla lähtee ukin mukaan Lapinkävijöiden Ruskamelonnalle. Tyttö odotti malttamattomana retken alkua. Kanoottivajoilla valittiin oikeat melontavermeet. Mukaan lähtivät avokanootti, kolme yksikköä, kaksikko ja kolmikko. Porukat autoihin ja matka kohti Vasaria alkoi.

Vesille pääsimme sutjakkaasti, ja auringonpaisteessa alkoi melontataival kohti

Vasarin kaakoissakaran päätä. Kuusi solakkaa alusta lipui rivakkaa vauhtia kohti määränpäättä.

Melko pian tarvittiin vähän apuja, kun jokin painoi Pihlan pylyä. Hannu - setä meloi rinnallemme ja katsottiin, mikä sinne pepun alle oli jäänyt. Häiriö poistettiin ja matka jatkui.

Kevyessä tuulessa matka taittui nopsaan, ja käännyimme kohti Myllykosken laavua. Matkalla laavulle ylitsimme lensi joutsenia. Muutamaan kertaan laskettuamme saimme lopputulokseksi, että niitä oli kuusi.

Pientä jokea pitkin ja sillan alitse lipuen aloimme etsiä rantautumispaikkoja. Löytyihän niitä ja rantautuminen sujui hyvin. Nyt päästiin sopivasti jaloittelemaan. Tauko-paikalla tehtiin tulet, keitimme kahvit, teevedet ja pais-toimme makkaraa.

Neiti piti huolen siitä, että jokainen saisi paistaa makkaraansa makkaratikussa.

Laavulla oli hienoja kallioita, joiden päälle oli pakko kii-vetä. Heleä lapsen ääni kaikui laavun ympäristössä.

Kaikki hyvä loppuu aikanaan ja tuli aika lähteä melo-maan lopputaivalta. Luoteissakaran kivikot olivat hä-vinneet jonnekin. Nopeuskilpailukin piti järjestää, ja voittaja saisi palkinnoksi pähkinärusinoita. Vainikoita ei kisaan otettu, koska heillä oli hidas paatti (LystikäsVan-harouva).

En tiedä, saiko voittaja palkintoaan.

Kiitokset kaikille reissulla mukana olleille. Pihla on val-mis uusiin seikkailuihin Helin kanssa.

Skunu

*Samaa tahtia
kuva: Juha Vainikka*

*Pihla Metsämörriin mailla
kuva: Hannu Immonen*

LUMIMYRSKYJÄ

Muorravaarakan ruoktun valmistuttua tuli mieleeni kerran johtokunnan kokouksessa, että jospa järjestettäisiin Ruoktun ystäville jonkinlainen kokoontumis"ralley" tiettyyn aikaan ja kutsuttaisi kaikki sinne.

En muista enää kaikkia aiheen kehittelyjaksoja, mutta lopputuloksena oli kolme eräleiriä, joita varten Muorravaarakalle piti kantaa muonaa ties kuinka monta sataa kiloa.

Kihlparina osallistuimme tähän operaatioon jo ensimmäiseen huoltokuljetukseen. Muonavene toi tarvikkeet Korvasen kylästä, venemiehenä Voitto Alakorva, Sulon nuorempi veli.

Varastoimme tavarat eräänlaiselle keloista koostuvalle lavalle Karapuljuun, jo Voitto kantoi kanssamme ensimmäisen erän mielestäni arinta tavaraa Luirojärvelle, josta jatkoimme Raijan kanssa saman tien Muorravaarakalle. Oli ollut kova helle, ja vaihdoimme tässä vaiheessa päivärytmin yövaelluksiin, päivät levättiin. Muorravaarakalta teimme "lepopäiväreissun" etsimään Anterin vanhaa kämppää, jota emme olleet Ollin kanssa kolme vuotta aikaisemmin talvella löytäneet.

Kämppä löytyi vähän kauempana joesta kuin olimme arvelleet. Totesimme sen seinät tehdyiksi ei kelohirsistä, jotka muurahaiset olivat syöneet aivan hössöksi, tuskin 20 vuotta vanhan rakennuksen.

Tällä reissulla kului toinenkin päivä, joten tultuamme Muorravaarakkaan läksimme taas yön selkään Luirojärvelle tuodaksemme sieltä toisen lastin. Kävimme samalla Sokostin huipulla, jossa totesimme kylmän tuulen Jäämereltä. Taivaanranta pohjoisessa oli aivan musta. Luirojärvellä lepäilimme iltapäivän ja paistelimme erään kalaporukan auliisti jakelemia siikoja. miellä ei ollut juuri paljon eväitäkään mukana, kun olimme ajatelleet palata saman tien tavaralasti kanssa. Makuupussi ehkä oli, samoin pakki,

Lähdimme siis illansuussa takaisin Muorravaarakkaa kohti, mutta kohta Raappanan kämpän ohitettuamme meitä vastassa oli räntäsade, ja ilmakin oli kummallisen pimeä. Päätimme palata Raappanan kämppään ja olla siellä yötä. Jospa se ilmakin siitä parani. Makuupusseja ei ehkä sittenkään ollut.

Aamulla oli sitten tosi paikka edessä: maassa oli reilu kerros lunta, ilman lämpötila oli selvästi pakkasen puolella ja sade oli kylmää, jäänsakaista. Vaan ei auttanut; varusteemme olivat Muorravaarakalla, tavaralasti vietävä, ja olihan sillä lomallakin oma määränsä. Siispä tuulta päin.

Kiersimme Pälkimäojan varsia Sokostin pohjoispuolitse ja ylös kohti Lumikurunojan latvoja. Meillä oli vara levähtää tuokio Kivikurussa, jossa Pälkimäojan ja Muorra-

vaarakan viimeiset latvat miltei yhtyivät. sen jälkeen oli sitten täysin suojatonta tunturiselkää. Tässä vaiheessa alkoivat varusteemme sitten pettää. Olimme varautuneet silloin aivan uutuuksilla – läpinäkyvästä muovista valmistetuilla sadetakeilla. Ensin ne jäättyivät, sitten tuuli repi ne kappaleiksi. minulla oli jostain syystä samettiset housut, kun kuulemma sellaiset kelpasivat itse Pappa Hemingwaylle. Nehän imivät kaiken jääkylmän veden, joka siitä valui alas täyttäen saappaat. Raijalla oli aivan alamittaiset saappaat, joihin kinostuva lumi jo pyrki tunkemaan. Puhumattakaan siitä, että ne, kuten naisilla yleensä, olivat vähän liian pienet. Itse sain kiskoa ne hänen jaloistaan sitten myöhemmin.

Eipä ollut juuri muuta vaihtoehtoa kuin eteenpäin. Aikanaan sitten alkoi alamäki, ja pääsimme metsän suojaan. siihen aikaan ei kämpälle vielä johtanut polkua. Tulimme kuitenkin ennen pitkää kämpän kohdalle Muorravaarakkajoen varteen. Se olikin sitten erilainen joki, minkä olimme taaksemme jättäneet vuorokautta aikaisemmin. Vesi kulki raivokasta vauhtia ja oli nousut aivan jokitörmien tasalle. Ei mitään asiaa ylitykseen ilman turvaköysiä ym. Jos olisi ollut kirves, olisimme varmaan tehneet tulen ja lämmitelleet, mikäli tulitikut olisivat olleet kuivia. Mutta eivät olleet.

Tiesimme, että vähän ylempänä joki levisi sorasärkki- en takia kaksi-kolme kertaa leveämmäksi, joten ehkäpä sieltä pääsisi turvallisemmin yli. Siispä jokivartta ylävirtaan!

No, siinähan tuli heti vastaan Lumikurunoja, joka täällä alhaalla virtaa jängällä, syvänä kuin mikä, ja vihainen oli veden juoksu siinäkin. Emme me kovin kauaksi enää malttaneet kierrellä. Heti kun löytyi ensimmäinen paikka, josta saattoi tavoittaa vastarannan pensaat, yli vaan, vaikka vettä oli yli suolivyön. kaikkihan oli jo kuitenkin läpimärkää.

Ylävirran sorasärkät löytyivät sitten aikanaan. Varmaan ne ovatkin syntyneet Lumikurusta tulvavesien tuomina joskus aikoinaan.

Olivatpa tosi tarpeen ne valmiit kiehiset ja kuivat tulitikut, niin myös polttopuut, jotka olivat valmiina kämpällä. Enpä ole niitä koskaan sen jälkeen unohtanut tehdä kämpästä lähtiessäni.

Kunnioitettu eräkirjailija Kullervo Kempainen pisti sittemmin vieraskirjassa paikalleen ideamme "eräleirien" järjestämisestä.

Sittemmin, vuosikymmenien kuluessa, on minulle näytetty, että lumimyrsky voi tosiaan tulla milloin vain.

Toukokuulla muistan erään yön Muotkatunturin Haraanpesällä, kun kevänen päivä muuttui täydeksi Jäämeren myrskyksi, kun myrskytuuskat olivat kuin suihkuvärittäjä olisi räiminyt katon yli. Aamulla talviset järvet loiskivat vedellä.

Muorravaarakan kämpän katoonkorjausreissulla törmäsimme talveen, joka oli meitä vastassa aivan yllättäen. Saapasvarret tuskin riittivät lumihangessa. ja oli sentään kesäkuu, juuri juhannuksen aattopäivinä.

Ja elo-syyskuussa nehän ovat sitten aivan odotettavia ilmoja, puhumattakaan lokakuun alkua. Ja kukapa sitä sitten enää sen myöhemmin. Niin että: varustautukaa aina pahimman varalta.

Eero Melto

Haluatko liittyä Imatran Lapinkävijöiden jäseneksi?

Suomen Latu ry:n jäsenenä saat monia etuja:

*Monipuolista toimintaa, samanhenkisiä ystäviä * Kuntoliikunnan ja retkeilyn erikoisjulkaisun Latu & Polku – lehden kotiisi 8 kertaa vuodessa * Oman yhdistyksesi tiedotteet ja palvelut * Alennuksia Suomen Ladun koulutustilaisuuksiin, lomakeskuksiin ja vaelluksille * Jäsentuotteita ja kirjallisuutta jäsenhintaan * Suomen Retkeilymajajärjestön jäsenedut: Alennuksia kotimaan retkeilymajoissa sekä kansainvälisen retkeilymajakortin ja leirintäkortin jäsenhintaan.

Lähetä henkilötietosi (nimi, osoite, puhelinnumero, syntymäaika, sähköpostiosoite) jäsenihteerille: jukka.kirjonen@pp.inet.fi

Jäsenmaksut 2013

1. jäsen	21€
Perhemaksu	35€
Nuorisojäsen 19 v.	8 €
Rinnakkaisjäsen	14€
Yhteisöhenkilöjäsen	26€

LV-Putkiasia Oy

Lilsankatu 4, 53900 LAPPEENRANTA
Puh. (05) 458 7099, fax. (05) 453 0386

Ja homma menee putkeen...

PÖYRISJÄRVEN YMPÄRIPYÖRÄHDYS !

Auto jätettiin lauantai-iltapäivänä Näkkälän kylän parkkipaikalle, heitettiin rinkat selkään ja lähdettiin mönkijäreittiä pitkin ekalle yöpaikalle Jiersti-vaaran kupeeseen makkaranpaistoon.

Sunnuntaina aurinko paistoi. Kyllä se auringonpaiste kruunaa retkipäivän, etenkin kun järvet kimmeltää sinisinä ja ruskan värit hohtaa auringon loisteessa. Vaelsimme helppokulkuista tievaa pitkin Norjan rajaa kohti, kuin olisi puistossa kävellyt. Maanantaiaamuna herätessämme telta oli huurteessa. Jatkoimme matkaa pohjoiseen Norjan raja-aidan vierustaa pitkin. Erkanimme aidan kupeesta ja suuntasimme kohti hiekkadyynejä, jotka siinsivät horisontissa. Sieltä pitäisi löytyä kaunis Maaterlommel, jonka rannalla oli tarkoitus yöpyä.

Puolen päivän aikaan alkoi kaukana hämöttää kukkuloita, sitten vaaleaa hiekkaa, vihreitä laikkuja ja poikkittaisia uria. Metkan näköisiä olivat poropolut siellä: ne risteilivät hiekkamelloilla ja katajia kasvoi pitkin rinteitä. Auringon paisteessa oli hyvä vaelttaa ja ihaila epätavallisen näköistä Lapin maisemaa! Maaterlommelilla tuuli kovasti, mutta piti heti lämpimiltään pulahtaa veteen ihanalla hiekkarannalla. Sain Kaken ja Hannun mukaan uintireissulle eli pikapyrähdykselle.

Pöyriksen hiekkarannat ovat upeita ja niitä oli reilusti matkan varrella. Huono puoli vain, että vesi oli KYLMÄÄ.

Tiistaina oli sumua. Voi harmi. Tarkoitus oli kulkea Pöyrisjärvelle Maaterjoen vartta hiekkadyynejä pitkin. Sumu vähän vaihteli. Kahvipaussin jälkeen pyörimme suolla etsien kuivaa väylää Tammukkoajan dyneille. Yhtäkkiä sumu hälveni hetkeksi, ja siinä ne olivat. Olo oli, kuin olisi oltu Saharassa; vaaleaa hiekkaa, jossa aaltoilevia kuviota ja kauniita katajapensaita.

Illalla kuivattelimme vaatteita nuotiolla sateessa kohutuullisella tuloksella.

Joka retkellä muotoutui omia tapoja, niin nytkin. Teenjuonissa oli aina sama teepussisysteemi: ensin Kake liotti vahvan teen, Hannu seuraavaksi mieleisensä vahvuuden ja minä sitten loput. Homma toimi hyvin koko reissun ajan.

Keskiviikkona tihuutti vettä ja tuuli. Paljakalla näimme kivikasassa ristin ja siinä korvamerkin. On kuulemma moottorikelkkaonnettomuudessa menehtyneen poromiehen muistopaikka.

Suomajoen varrella hyvän näköisellä hiekkadyynillä saimme aurinkoisen illan ja kuivattelimme kampeet tulessa. Iltanuotiolla kysäisin pojilta, ovatko tehneet nuotion kekäleistä räkäpaukkuja? Eivät edes tieneet, mitä ne ovat! Siitä Hannu ja Kake innostuivat muistelemaan, miten monella tapaa nuoruudessaan tekivät erilaisia paukkukokeiluja ja vähän isompiakin "jysäyksiä"... huh, huh ja heh, heh!

Torstain vaellus oli helppokulkuista mönkijänjälkeä eli keinoa Pöyrisjoen kahlaamolle. Mielenkiintoinen kahlaamo, jäljet vain loppui rantaan, eikä näkynyt, mihin pitäisi kahlata ja kuinka pitkälti. Hannu tiesi, että mönkijät menee tästä ja vähän kaartaa tuolta, siinä pitäisi olla matalaa -ei auta kuin lähteä kahlaamaan. Kake meni edellä ja huudeltiin toisillemme, missä on matalaa. Kylmää oli, mutta onneksi aurinko paistoi. Niin tuntui mukavammalta, ja olihan pohja hyvää hiekkaa.

Vielä ennen Pöyrisjärven kämppää piti kahlata järvesä mukavaa hiekkasärkkää pitkin. Kämpää on kauniilla paikalla hiekkarannalla. Siisti tupa oli tyhjiillään, joten vietimme yön katon alla.

Viimeinen vaelluspäivä oli tuulinen ja aurinkoinen. Katsoimme Termisjärvien viimeiset dyynit ja harjanteet. Kauniita järvimaisemia, pieniä hiekkarantoja, hyviä leiripaikkoja tulevia retkiä ajatellen.

Sade alkoi teltanpystytyksen jälkeen, ja menimme makuupusseihin odottamaan sen loppumista. Pojat alkoivat parantaa maailmaa ja laittaa Suomen oloja uusiksi. Keskityin kuuntelemaan tarkemmin, kun he alkoivat myydä Ahvenanmaata Venäjälle: "Saataisiin sillä rahalla Suomi velattomaksi!" Ja sitten kuului pusseista hörönaurut!

Harrin Hierontapalvelu

- Hierontaa 25 v kokemuksella
- Klassinen hieronta
- Urheiluhieronta
- Mobilisoivahieronta
- Hermoratahieronta
- Kotikäynnit

Ajanvaraus 050 593 0914

Liisanpolku 1, 56100 Ruokolahti

Lauantaina oli enää pieni aamuvaellus tihkusatessa Näkkälän parkkipaikalle. Aamusauna löytyi Leppäjärven kylästä Kalotin lomamajoilta. Oli hyvä palvelu ja siisti paikka.

Siinä viikko vierähti Pöyrisjärveä kiertäen. Kiertäjät Hannu Siira, Nanna ja Kake Hintsanen. Hyvän reitin suunnitteli Hannu.

Teksti: **Nanna Hintsanen**

Kuvat: **Hannu Siira**

Maaterjoen kiemuroita

Pöyrisjärven autiotupa on tosiaan autiolla paikalla.

PELTIPORON KYYYDISSÄ HALTILLA

Peltiporo ja ohjastaja Jussi Rauhala Haltin huipulla. Vaikka Jussilla oli pojan kasvat, olivat otteet miehen otteet. (kuva Reijo Rantakari)

Kun ensimmäisen kerran kuulin mahdollisuudesta mennä peltiporon kyydissä Haltille, olin tyrmistynyt. Minäkö, naturelli, kotikutoinen kierrättäjä, astuisin peltiporon rekeen? Ei ikinä. Nehän saastuttavat koko Yliperän ilmaston ja metelöivät niin, että kunnan vaeltajilta menee hermo.

Maaliskuisena aamuna, lumisateen juuri tauottua, istuin kuitenkin ylisuuri haalari päällä ja asianmukaisilla saappailla (koko 42), kypärällä (XL) ja rukkasilalla (leipälapio) varustettuna reessä Kilpisjärven rannalla. Mietin vielä, ilkeäkö tämän jälkeen katsoa latuystäviäni silmiin. Rupesin siinä jututtamaan rekiä tomerasti varustelevaa nuorta miestä ja kysyin, käykö näillä retkillä paljon väkeä. ” Enemmänkin saisi käydä”, sanoi tuo nuorukainen jotenkin niin vakuuttavasti, että minun päässäni tapahtui oivallus. Kaikki mukamas hienot vihreät ajatukseni asettuivat uuteen järjestykseen ja ymmärsin, että tämä nuori mies ja hänen perheensä olivat ansaitsemassa jokapäiväistä leipäänsä tarjoamalla turisteille elämyksiä. Minun hienoilla arvoillani ei ollut siinä sanansijaa. Istuin vähän rennommin reessä ja vedin porontaljaa polvilleni.

Juokse, poro, juokse

Eläköitynyt reipas rajamies istahti poron selkään ja alkoi hissukseen herätellä sitä. Rekiä varustellut nuori mies tuli nyt täysissä ajovarusteissa ja ilmoitti, että hän ottaa tämän poron, se kun on vähän vikuri. Ohoh, tomera poi-

ka, välähti mielessäni, ennen kuin huomasin, että tämä nuorukainen oli koko retkikunnan johtaja.

Aurinko alkoi jo pilkistellä, kun lähdimme Kilpisjärven rannasta nousemaan välillä jyrkkiäkin töyräitä kohti tuntureita. Poro, jonka nimi oli SkiDoo, ärsi välillä, mutta loikki reippaasti töyräältä toiselle. Yksi poroista, jonka senkin nimi oli SkiDoo, hyytyi jo ensimmäisiin nousuihin, mutta pääsi avustettuna jatkamaan matkaa.

Hetkessä olimme Tsahkaljärven rannalla, jossa pidimme pikku tauon. Retken johtaja esitteli itsensä Jussi Rauhalaksi. Hän näytti kartasta reitin ja kertoi retken vaiheista ja alueesta. Sitten kolmen poron raito lähti jolkuttamaan kohti Haltia.

Reittejä jokaiselle

Peltiporoille on ihan oma reittinsä erillään vaellusreitistä, mutta kaikki vastaantulevat vaeltajat käyttivät porojen reittiä. Umpista joskus hiihtäneenä en yhtään ihmettele, miksi. Saarijärven tuvalla oli pari ihmistä pihalla päivää paistattamassa. Vähän matkan päästä vastaan tuli Imatran Lapinkävijöiden vaeltajia, olivat yöpyneet Kuonjarjohkalla. Tuvan pihassa oli potkukelkoja. Potkukelkkavaeltajatkin pääsevät kulkemaan porojen reitillä. Ennen Meekojärveä pidimme Saivaaraan kuvaustauon ja Meekolla sosiaalitaunon. Tuntui aivan ihmeelliseltä olla siellä asti ilman hikipisaraakaan. Meno oli ollut mukavaa; mikäs siinä oli istuessa porontaljojen välissä lämpimissä varusteissa. Jossain vaiheessa ajattelin, että ehkä olisi kannattanut nähdä vähän vaivaa va-

rusteiden valinnassa. Ylisuuri haalari ja saappaat eivät haitanneet, mutta kypärä olisi voinut olla sopivampi. Tarjontaa hyllyillä olisi ollut, ihan itse otin ensimmäiset, mitkä käteen osuivat.

Meekon jälkeen reitti oli vielä tuttu, tosin peltiporot eivät kulje silloilla vaan käyttävät järvien jäitä, missä vain pystyvät. Poliisien majan kohdalta reitit erosivat. Kiersimme Pitsuksen putouksen länsipuolelta. Nousu oli kova sitäkin kautta ja poro ärjyi ja pöräytteli peräaukostaan sinisiä tupsahduksia. Jussi ohjasti ärjyvää poroa taitavasti keikkuen itse puolelta toiselle ja kyydissä oli edelleen mukavaa ja tasaista.

Tulimme Pitsusjärven jäälle lounaasta, ja edessä oli jälleen uudet maisemat. Ja Halti.

Huipulla ei tuullut

Pitsuksen kämpän pihassa oli jonkinmoinen peltiporotokka ja vilkuttelevia ihmisiä. Ajelimme reippaasti ohi aina Haltin kämpälle asti, jossa alkoi varustautuminen huipulle menoon. Vaikka Halti ei enää niissä korkeuksissa näytäkään huiman korkealta, on se kuitenkin liikaa yhdelle porolle. Niinpä Jussi köytti kaksi poroa yhteen vetämään yhtä rekeä. Näin poroja ja rekiä vaihdellen koko porukka pääsi käymään Haltin huipulla toisten kahvitellessa kämpällä.

Aurinkoinen, tuuleton päivä ja lumiset huiput ympärillä oli elämys. Ei haitannut yhtään, että en ollut tullut sinne itse tarpomalla. Kirjoitin nimeni Haltin kirjaan vakaalla kädellä ja hymähdin ihmisen pienuudelle. On olemassa kova kiista siitä, saako Haltin kirjaan kirjoittaa nimensä, jos on tullut muulla kuin ihmisvoimalla. Siellä huipulla, oman pienuuteni tuntevana ajattelin, että mitä väliä. Vähintään yhtä paljon kuin omasta puolestani, iloitsin retkikumppaneitteni puolesta. Joukosta valtaosa oli sellaisia, jotka eivät missään tapauksessa pääsisi minkään tunturin huipulle omin voimin. Kun he hiljentyneinä silmät suurina katselivat ympärillä sinertävinä hämmöttäviä huippuja, olin kiitollinen matkailurittäjille, jotka tarjoavat tällaisen mahdollisuuden. Ei

kaikki ole pelkästään nuoria ja terveitä varten.

Paluumatka sujui samaa reittiä, mutta maisemat olivat tietenkin uudet. Jossain vaiheessa tuntui, että oma kiintolevy oli täyttynyt eikä uutta äärettömän hienoa näkymää enää mahtunut. Aurinko alkoi jo vähän painua ja muutti maisemaa koko ajan. Ahmin sitä kaikkea varastoon, ja nyt lokakuun hämärässä sitä on hieno muistella.

Kotikylää lähestyessä porot innostuivat valtavaan laukkaan, silloin jo rekikin pomppi iloisesti. Koko ajan kuitenkin oli turvallinen olo.

Vävyksikin ajattelin

Jossain vaiheessa kysyin Jussilta, paljonko hänellä oli ikää. ”Kaksikymmentäkaksi”, vastasi Jussi ”kohta kaksikymmentäkolme”. Oli ihan pakko kysyä, oliko hänellä jo emäntäehdokas katsottuna, minullakin kun noita tyttäriä... Kyllä hänellä oli virityksiä, mutta sanoi, että tuo vain tyttö Lappiin. Kotimatalla sitten ajattelin, että en tuo. Liian pitkä matka olisi tulla lapsenlapsia katsomaan. Vaikka olisihan se mukavaa, jos vävy-poika veisi aina anopin Haltilla käymään.

Seuraavana päivänä kylällä minulle kerrottiin, että Jussi on todella taitava, oli saanut ensimmäisen oman peltiporonsa jo alle kouluikäisenä. Sen jälkeen oli kaverinsa, Tornensuksen Peehoon, kanssa sitoneet aina erilaisia taakkoja porojen perään ja vetäneet niitä pitkin Kilpisjärven jäätä.

Suosittelen

Halusi tai ei, matka päättyi Kilpisjärven rantaan. Koin yhden päivän aikana viikon vaelluksen positiiviset elämykset. Sen räpimisosuuden voi suorittaa erikseen. Suosittelen lämpimästi jokaiselle lähellekään Kilpisjärveä menevälle. Koko päivän retki maksoi 70 euroa. Minusta se ei ole paha hinta. Munkkikahvit Haltin kämpällä kuului hintaan, ja kylläpä kahvikin oli siellä hyvää. Katson edelleen lauustyäviäni silmiin ja aion lähteä peltiporon matkaan uudelleenkin.

teksti: **Tuula Rahkonen**

Huipun avaruus mykisitää (kuva Sirpa Karjalainen)

LAPINMAJOJEN KUULUMISET TÄLTÄ VUODELTA

Tämän vuoden Lapinmajojen varauksia lokakuun loppuun mennessä on tehty Saarihelyyn 37 viikolle, Ylläkselle 27 viikolle ja Outalatu - majalle 5 viikolle. Ylläs - Jumpuran majalle on ollut tavallista vähemmän hakijoita.

Majojen sääntöjen noudattamisesta on käyttäjiltä saatu myönteistä palautetta. Majojen käyttäjiltä tulee toivomuksia, joita Lapinmajatoimikunta harkintansa mukaan toteuttaa. Tänä vuonna on uusittu Ylläkselle astianpesukone ja Saarihelyn majalle nojatuolit.

Lapinmajojen käytöstä annetuissa ohjeissa on myös maininta, että lemmikkieläinten vienti sisätiloihin on kielletty. Tätä ohjetta tietojen mukaan on noudatettu kiitettävästi. Majojen siivouspalveluita ei tämän vuoden aikana ole käytetty. Jäsenet ovat majaviikoilla pesseet pöytäliinoja, pyyhkeitä ja ikkunoita. Toivotaan tämän käytännön jatkuvan ja näin siivouspalvelun laskun, noin 500 €/maja voidaan käyttää majan varustusten uudistamiseen.

Tietenkin mattojen ja vuodevaatteiden peseminen majalla on hankalaa, joten ne viedään pesulaan. Lapinkävijöillä on Lapissa kaksi omaa majapaikkaa ja yksi maja joka kuudes viikko käytössä. Toivotaan jäsenistön käyttävän näitä hyväkseen.

Sirkka Ruokolainen
majanhoitaja

IMATRAN LAPINKÄVIJÄT RY LAPINMAJOJEN ARVONTASÄÄNNÖT:

1. Arvontaan voi osallistua vain yhdistyksen ykkösjäsen, kun on ollut jäsenenä yhden vuoden ja maksanut jäsenmaksun. Majaviikon varanneen jäsenen on oltava majaviikolla mukana. Majan luovuttamisesta toisen käyttöön langetetaan varaajalle ja majalla majoittuville kolmen vuoden käyttöoikeuskarenssi.
2. Jokainen viikko on majakohtaisesti oma arvontansa. Majaa kohti voi osallistua kolmen eri viikon arvontaan. Voiton osuessa kohdalle jää pois loppuista majaviikkojen arvunnoista. Ensin arvotaan viikko, jolle on eniten hakijoita ja jossa on mukana kaikki majat. Seuraavana viikko, jolle on toiseksi eniten hakijoita ja jossa on mukana kaikki majat ja niin edelleen.
3. Karenssi vuosi (kaksi arvontakautta) tulee voimaan, jos on käyttänyt aikatariffiviikon 1 tai 2.
4. Arvonnan jälkeen vapaiksi jääneet viikot ovat kaikkien vähintään 1 vuoden jäsenenä olleiden varattavissa.
5. Vapaaviikon ja rahapalkkion ansainneet voivat varata vapaita viikkoja arvonnan jälkeen luokista 3 ja 4. Jos 1 tai 2 luokan viikko jää käyttämättä, voidaan myös niitä antaa vapaaviikon ansainneen käyttöön. Tällöin majaviikosta peritään 100 €. Varauksen näissä tapauksissa voi tehdä aikaisintaan kaksi viikkoa ennen majoittumista.
6. Majaviikkoa tammi – toukokuun väliseltä ajalta hakevan jäsenen nimi arvontaa varten on toimitettava lapinmajojen hoitajalle syyskuun loppuun mennessä ja kesä – joulukuun viikkoja hakevan huhtikuun loppuun mennessä.
7. Varausmaksu ja loppuerä suoritetaan lapinmajojen hoitajan lähettämien pankkisiirtolomakkeiden mukaisesti.
8. Majavarauksen peruutustapauksessa, jos se tapahtuu myöhemmin kuin 14 vrk ennen varausviikon alkua varausmaksua ei palauteta. Varausmaksu palautetaan vain vakavan ja ylivoimaisen esteen vuoksi, tai sairaustapauksissa lääkärintodistusta vastaan.
9. Johtokuntaan ja / tai toimikuntaan tai muuhun toimeen valittu henkilö saa osallistua kyseisenä vuonna halutessaan lomaviikon arvontaan yhteensä kolmella lisäarvalla, joita voi käyttää joko kevät - tai syysarvonnassa.
10. Mahdolliset epäselvyydet sääntöjen tulkinnoissa ratkaisee lapinmajatoimikunta. Arvonnat suorittaa lapinmajatoimikunta.

LAPINMAJOJEN HINNAT 2013

Hinnat Saarihelyssä, Ylläs – Jumpurassa ja Outaladussa

Aikatariffi 1 470 € / viikot 13 – 16, 37 ja 38 (varausmaksu 50 €)

Aikatariffi 2 370 € / viikot 8 – 12, 17, 36, 39, 52 (varausmaksu 50 €)

Aikatariffi 3 270 € / viikot 1 – 7, 18, 19, 25, 26, 29 – 35, 40, 46 -51 (varausmaksu 50 €)

Aikatariffi 4 140 € / viikot 20 – 24, 27, 28, 41 – 45 (varausmaksu 30 €)

Tilapäiseen majoittumiseen on mahdollisuus, jos majoituspaikka (maja) on vapaa!

Tällöin veloitetaan majoitusmaksuna 25 € / henkilö / vuorokausi.

Jokainen lämmitys on elämys.

Varaava NunnaUuni Wilma 2

Tulipesä valikoitua Mammutti-vuolukiveä.
Lämpöä ja kestäväää tunnelmaa.

NUNNAUUNI
www.nunnauuni.com

UTÖ-ULKOSAARI

Utö 9, länsilounas 11, puolipilvistä, 40, toisille täyttä hepreaa, mutta merisään kuuntelijoille selkeää informaatiota. Utön lämpötila on yhdeksän astetta, siellä puhaltelee 11 metrin tuuli Maarianhaminan suunnasta, sää on puolipilvinen ja näkyvyys 40 kilometriä.

Wikipedia kertoo Utöstä näin : *Utö on Suomen eteläisin asuttu saari ja se kuuluu Paraisten kaupunkiin entisen Korppoon kunnan alueella. Utö sijaitsee Saaristomeren eteläosassa, noin 90 kilometriä Hangosta länteen, noin 88 kilometriä Turusta lounaaseen ja noin 88 kilometriä Maarianhaminasta itäkaakkoon. Utö tunnetaan suuresta Utön majakasta, haaksirikoista, linnustostaan ja merisäätiedotuksista.*

Museovirasto on määritellyt Utön linnakkeen, majakka ja luotsiyhdyskunnan valtakunnallisesti merkittäväksi rakennetuksi kulttuuriympäristöksi.

Utössä on vakituksia asukkaita alle 50, mutta kesäisin asukasmäärä moninkertaistuu. Siellä on koulu ja kauppa, kaksi kirkkoa ja tietenkin majakka ja luotsiasema. Aikaisemmin saarella oli varuskunta, mutta nyt varuskunnan tilat on muutettu hotelliksi. Muutakin majoitusta on.

Keväisin saarella vieraillee paljon lintujen tarkkailijoita kiikareineen ja kameroineen. Myös monet taiteilijat ovat viipyneet saarella maalaamassa, kirjoittamassa tai muuten vain inspiroitumassa (Moni taiteilija on tosin sanonut, että inspiraatio on ylläilyttä, taide on raakaa työtä). Veneilijöitä Utössä tietenkin käy runsaasti. Viime keväänä siellä vieraili myös iso joukko Suomen Ladun oppaita. Liikunnallisesti saari tarjosi melko vähän, saaren halki menevä tie on juuri ja juuri kilometrin pituinen. Maisema, luonto ja historia tekivät kuitenkin lähtemättömän vaikutuksen. Aava meri ympärillä, karu maa ja kalliit sekä meren saaristolle ominainen rakennustapa toivat tunteen ulkomailla olost. Lintuja siellä oli joka lähtöön, pienistä sirkuttajista merikotkaan.

Saarelle pääsee yhteysaluksella. Matka Pärnäisistä kestää 4-5 tuntia, mutta sekin on elämys, ei pelkästään siirtymistä paikasta toiseen. Rannikko on kaunis ja avomerelle siirtyminen vaikuttava. Alus poikkeaa matkalla ainakin Apössä ja Jurmossa, tarvittaessa parissa muusakin saarella.

Toukokuun 17-19 päivä Imatran Lapinkävijöillä on mahdollisuus tutustua Utöhön ja sen linnustoon. Teemme sinne bussiretken Imatralta. Majoitusta on varattu sekä hotellista että viereisistä rivitaloista. Matkan aikana tutustumme lintuihin, saaren historiaan ja nykyhetkeen ja vieraillemme majakassa. Tiedossa on mielenkiintoinen viikonloppuretki.

Sitäkin olen usein miettinyt, että minkähänlaista Kalbå-dagrundissa on!

Teksti: **Tuula Rahkonen**

Majakka hallitsee Utön kylämaisemaa (kuva Eija Immonen)

Tämä haahka oli aika hassu tapaus. Siinä se vaan hautoi muniaan kaikessa rauhassa pari metriä yhteysalukselle johtavan tien varressa. (kuva Eija Immonen)

RETKIÄ VUONNA 2013

Suomen Ladun 75-vuotisen taipaleen kunniaksi on paikallisyhdistyksissä tarkoitettu tehdä 75 retkeä kansallispuistoihin. Imatran Lapinkävijät osallistuu näihin talkoisiin tekemällä neljä retkeä.

- 23-24.2.2013 Potkukelkkailu ja luisteluretki Linnasaaren kansallispuistoon. Majoitus Lapinsalmessa, Lomakeskus Järvisydämen 10-hengen mökissä, jossa on viisi kahden hengen huonetta, sauna ja keittiö. Kick park-potkukelkkoja ja luistimia voi vuokrata Järvisydäimestä. Ruokailla voi ravintolassa. Omien ruokien kokkaaminen on myös mahdollista. Jäärata on aurattuna Järvisydämen ja Oravin välillä. Vetäjänä Nanna Hintsanen puh.0440877577 Ilmoittaudu joulukuun loppuun mennessä.
- 17-19.5.2013 Bussi/laivaretki Saaristomeren kansallispuistoon Utön saarelle. Saaresta on varattu hotelli- ja rivitalomajoitusta. Matkan hintaan (190 – 240 €) kuuluu matka, majoitus aamiaisineen, lauantain lounas ja päivällinen, opastus ja majakkakäynti. Ilmoittautumiset 15.3.2013 mennessä. Vetäjänä Tuula Rahkonen puh.0400997055
- 27-29.9.2013 Syysretki Pohjois-Karjalaan, Patvinsuon kansallispuistoon Majoitus ja ruokailut Erä-Eerossa Vetäjänä Hannu Siira puh. 0405565259
- Kesäkuu 2013 Vaellus Pallas-Yllästunturin kansallispuistoon Hetta-Pallas reitille. Vetäjänä Tuula Rahkonen puh.0400997055

Lapin retket

- 3-10.8.2013. Retkeilyviikko Akumajalle Karigasniemelle. Vetäjänä Olavi Patrakka puh. 0405115879
- 3-10.8.2013 Eräretki Paistuntureille tai Muotkatuntureille. Vetäjänä Martti Heinonen puh. 0400754102

Viikonloppuretki

- 3-5.5.2013 Pidennetty viikonloppuretki Suomen Ladun omistamalle Harjuntuvalle Punkaharjulle. Käytetään Suomen Ladulta 60v saatu lahja.

Tapahtumat

- Syksyllä 2013 Kaikenikäisten ja kaikenkuntoisten huvimatka Satamosaareen (laivakuljetus)
- 18.10.2013 Koko perheen perinteinen kuutamoretki Lammassaareen, jossa kahvitarjoilu ja makkaranpaistotulet.

Lähde mukaan!

Ilmoittautua voit vaikka heti yllä mainituille retkien vetäjille. Mitä aikaisemmassa vaiheessa ilmoittaudut, sitä helpompaa on retken suunnittelu.

Lisäksi Retkitoimikunta järjestää sunnuntairetkiä ja muita pienempiä tapahtumia. Tervetuloa mukaan!

Tervetuloa myös kurssille!

Suomen Ladun Retkeily tutuksi – kurssi pidetään lauantaina 25.5.2013 Ollinmajalla.

VUOSIKOKOUS 2012

Imatran Lapinkävijät ry:n syyskokous pidettiin tiistaina 06.11.2012 kello 18.30 alkaen Stora Enso Oyj:n Toimihenkilökerholla.

Yhdistyksen puheenjohtaja Martti Heinonen avasi kokouksen kertoillen yhdistyksen kuluneen vuoden toiminnasta ja tulevan vuoden suunnitelmista toivottaen osallistujat tervetulleiksi. Kuultiin myös toimikuntien kuulumiset. Vietettiin hiljainen hetki Ilmo Pesosen ja Eino Luhaksen muistoksi.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Reijo Siitonen ja sihteeriksi Heli Liikkanen. Pöytäkirjantarkastajiksi ja ääntenlaskijoiksi valittiin Eila Schalin ja Seija Lankinen.

Yhdistyksen yleinen ja toimikuntien toimintasuunnitelmat vahvistettiin vuodelle 2013 esitetystä muodosta.

Hyväksyttiin johtokunnan esitys säilyttää palkkiot ja kulukorvaukset ennallaan.

Hyväksyttiin johtokunnan esitys korottaa jäsenmaksuja Suomen Ladun korottaman summan verran ja perustaa uusi jäsenmaksuryhmä, yhteisöhenkilöjäsen.

Yhdistyksen rahavarainhoitaja Pekka Sarkanen esitteli talousarvioesityksen vuodelle 2013 joka hyväksyttiin esitetystä muodosta.

Johtokuntaan valittiin kaudeksi 2013—2014 Tuula Rahkonen, Reino Ylä-Mononen, Jukka Kirjonen ja Heli Liikkanen. Johtokunnassa jatkavat vuoden 2013 Ritva Pesonen, Arja Lifländer, Pekka Sarkanen ja Hannu Siira. Varajäseniksi vuodelle 2013 Sirkka Ruokolainen ja Raili Malinen

Yhdistyksen toiminnantarkastajaksi valittiin Tarja Oinonen ja varalle Maija Juusola.

Valittiin toimikuntien jäsenet vuodelle 2013

Retkitoimikunta: Hannu Siira, Tuula Rahkonen, Nanna Hintsanen, Olavi Patrakka, Maija Pakarinen, Martti Räisänen ja Arto Vilkkö.

Melontatoimikunta: Pekka Sarkanen, Markus Lehtinen ja Tuija Hämäläinen

Tiedotustoimikunta: Arja Lifländer, Tuula Rahkonen, Jukka Kirjonen ja Heli Liikkanen

Ollinmajatoimikunta: Tuula Rahkonen, Marja-Leena Kanervo, Ritva Pio, Jouko Kosonen, Virve Kinni ja Reino-Ylä-Mononen.

Emäntätoimikunta: Paula Kaksonen, Sirkka Ruokolainen, Seija Lankinen ja Eila Schalin

Pyöräilytoimikunta: Reijo Siitonen, Maija Pitkänen, Jyrki Miikki, Laura Aunola ja Olli Savolainen.

Lapinmajatoimikunta: Heikki Huolman, Osmo Kaksonen, Timo Karjalainen, Sirkka Ruokolainen, Hannu Siira, Martti Heinonen, Risto Pajari ja Reino Ylä-Mononen.

Ollinmajan hoitajaksi valittiin Tuula Rahkonen ja Lapinmajojen hoitajaksi Sirkka Ruokolainen. Jäsensihteerinä jatkaa Jukka Kirjonen, leikekirjaa hoitaa tiedotustoimikunta.

Vuosikouskutsut ilmoitetaan jatkossa Uutisvuoksen seurapalstalla ilmaisjakelunumeroissa ja yhdistyksen Internet-sivuilla.

Muut asiat: Kokouksessa käsiteltiin Ylläs - Jumpuran myyntiä ja johtokunnalle annettiin valtuudet Ylläs - Jumpuran myyntiin sekä selvittää uuden lapinmajan hankintaa. Johtokunnalle annettiin lupa suorittaa tarvittaessa jäsenkysely majan hankintaan liittyvistä asioista.

Johtokunnan järjestäytymiskokouksessa 06.11.12 valittiin varapuheenjohtajaksi Reino Ylä - Mononen, varainhoitajaksi Pekka Sarkanen ja sihteeriksi Ritva Pesonen.

IMATRAN LAPINKÄVIJÄT RY: TOIMINTASUUNNITELMAT VUODELLE 2013

YLEINEN TOIMINTASUUNNITELMA

Suomen latu täyttää 75 vuotta. 75 – vuotisjuhlaa vietetään 26.01.2013 Peurungalla laukaalla.

Suomen ladun kevätpäivät ja – liittokokous 20 – 21.04.2013 Vantaalla.

Suomen ladun syyspäivät ja – liittokokous Vuokatissa. osallistutaan Suomen ladun järjestämille kursseille. osallistutaan EKLUn n järjestämille kursseille.

Latualueen kokoukset ja koulutustilaisuudet.

Järjestetään eri teemoilla iltatilaisuuksia.

Osallistutaan paikallisiin ja lähiympäristön liikuntapahtumiin.

Osallistutaan Vapepan toimintaan.

Osallistutaan pyhät Polut ry: n vaelluksiin.

Yhdistyksen jäsenmäärä 02.07.2012 oli 1011 henkilöä.

RETKITOIMIKUNTA**Sunnuntairetket:**

Sunnuntairetkiä järjestetään kevät – ja syyskaudella 1 – 2 kertaa kuukaudessa. Retkikutsut julkaistaan Uutisvuoksen seurapalstalla ja yhdistyksen nettisivulla.

Viikonloppuretket: 23 -24.2. potkukelkkailu – ja luistelu retki Linnasaaren kansallispuistoon. majoitus Lapinsalmessa, lomakeskus Järvisydämen 10 hengen mökissä. Vetäjänä Nanna Hintsanen.

3 – 5.5. pidennetty viikonloppuretki Suomen ladun omistamalle harjuntuvulle Punkaharjulle. Käytetään Suomen ladulta 60 v saatu lahja.

17 – 19.5. bussi / laivaretki Utön lintusaarelle. Vetäjänä Tuula Rahkonen.

27 – 29.9 syysretki Pohjois – Karjalaan Patvinsuolle, majoitus ja ruokailut Erä – Eerossa. vetäjänä Hannu Siira.

Lapinretket:

Kesäkuu 2013 eräretki Hetta – Pallas – reitille. Vetäjänä Tuula Rahkonen.

3 10.8. retkeilyviikko Akumajalle. Vetäjänä Olavi Patraka.

3 – 10.8. eräretki Paistuntureille tai Muotkatuntureille. vetäjänä Martti Heinonen.

Tapahtumat:

Syksyllä 2013 kaikenikäisten ja – kuntoisten huvimatka Satamosaareen, laivakuljetus.

18.10. Koko perheen perinteinen kuutamoretki lammassaareen, jossa kahvitarjoilu ja makkarapaistotulet.

Muu toiminta:

osallistutaan perhetapahtumien järjestelyihin yhdessä toisten toimikuntien kanssa.

Retkeilyvälineiden huolto ja vuokrauksen järjestely jäsenille.

Juniorit:

Muumien hiihtokoulu talvella Ollinmajalla. Metsämörri – päiväretkiä kevästä syksyyn. perhemelontatapahtumia kysynnän mukaan. Raahenmajan hiihtolomaviikko. Etsitään lisää vetäjiä toimintaan mukaan.

MELONTATOIMIKUNTA

Melontatoimikunta järjestää monenlaista ohjattua melontaa touko – lokakuun välisenä aikana: viikoittaiset iltamelonnat, joissa rantaudutaan eväitä nauttimaan,

makkaroita ja räiskäleitä paistamaan, sekä viikoittaiset kuntomelonnat.

kanoottivajalla on vuokrattavana kanootteja oheisvarustein sekä paikkoja jäsenten kanooteille.

Kalusto: Olemassa olevaa kalustoa huolletaan tarvittaessa. Hankitaan uusia muovikajakkeja vuokrauskäyttöön (2 kpl vuonna 2013, jatkossa yhteensä noin 8 kaksikkoja ja saman verran yksiköitä).

Tilat: Kanoottivajat palvelevat tulevana kautena tarpeitamme hyvin. Vuokrasopimus on tehty Imatran kaupungin kanssa vuoteen 2050 saakka.

Kilpailut: Osallistumme Erämelonnan SM – kilpailuihin ja mahdollisuuksien mukaan muihinkin.

Retket:

Järjestämme joka kuukausi päiväretken ja kesäaikana ainakin yhden yöretken (hiirenkorva – kesä – savusauna – ruska – Ursuit – melonta). Täysikuun aikaan toteutamme perinteisen kuutamomelonnan rantautumisineen.

Koulutus:

Uusille tulokkaille pidetään keväällä retkimelonnan peruskurssi. Tarvittaessa lähetetään sopiva henkilö melontaohjaajakurssille. Ohjaajat päivittävät EA – koulutuksensa (EA2) vuonna 2013.

Tapahtumat:

Touko – elokuussa on edellisvuosien tapaan keskiviikon iltamelonta ja tiistai/torstai kuntomelonta.

Suomi Meloo – kanoottiviestiin osallistutaan joukkueella kesäkuussa.

Osallistutaan Siikajoki – melontaan 12 – 14.7.

Lapsi – vanhempi – melontatapahtuma (Metsämörri) lämpimien vesien aikaan sään ollessa hyvä. Metsämörri – tapahtuma kanoottivajalla.

Muiden toimikuntien tapahtumat kanoottivajalla. kanoottivajalla järjestetään kevät – ja syystalkoot, tarvittaessa lumenpudotustalkoot katoilta.

PYÖRÄILYTOIMIKUNTA

Pyöräilykausi 2013 avataan 6.5, jolloin on ensimmäinen maanantain iltapyöräily. Retken aikana opastetaan perusasioita alkavan kesän pyöräilyihin.

Kuutostien varteen on valmistunut uusin opastein varustettu Laaturaitti Luumäeltä Ruokolahdelle. kesän aikana tutustutaan raitin erityiskohteisiin.

Sunnuntaipyöräilyt ovat 1 – 2 kertaa kuukaudessa.

Helatorstaina 9.5. ajetaan päiväpolkaisu.

Yöttömän yön pyöräily ajetaan entiseen tapaan myöhäisenä iltapyöräilynä kesäkuussa.

Sunnuntaipyöräily Äitsaarelle toteutetaan Äitsaaripäivänä.

Jäppilänniemen taidetie avattaneen Eino leinon päivänä 6.7., jolloin myös pyöräilijät tutustuvat taidetien teoksiin.

Museotien pyöräily poljetaan museotiepäivänä.

Pyöräilykausi päättyy syyskuussa.

edellisten lisäksi on suunnittelussa: kehitetään lähialueyhteistyötä Imatran ja Svetogorskin kaupunkilaisten kesken erityisesti aikuisten terveysliikuntana / pyöräilynä. Hyödynnetään mahdollisuuksien mukaan Step Up – Cross Border City in Action – hanketta.

Kaksoiskaupunkipyöräily Svetogorskiin ajetaan elokuun alussa aiemmista vuosista poikkeavalla ohjelmalla. Taapahtuman tarkempi suunnittelu on käynnissä. Pyöräilyviikolla järjestetään teematapahtuma. kesän viikonloppuretki ajetaan Tynkkylän Lomanieheen Vuoriniemelle. Tarkempi ohjelma ilmestyy ennen pyöräilykauden alkua.

OLLINMAJA

Pidetään majaa auki hiihtäjille hiihtokauden ajan. Järjestetään tapahtumia Ollinmajalla:
 Latukirkko 13.1
 Lauluilta 22.1
 Ollinmajahiihto 9 -10.2
 Laskiaistapahtuma 10.2
 Kuutamohiihto 27.3
 Syksyllä ruskakirkko
 Osallistutaan tauko – ja merkitsemispaikkana:
 Majahiihto 16 – 17.2
 Erähiihto 23 – 24.2.
 Järjestetään yhdistyksen pikkujoulu.
 Lisätään liukumäen turvallisuutta suoja – aidalla.

Järjestetään tammikuussa koulutustilaisuus kaikille majalla vapaaehtoistyötä tekeville. Erilaisia talkoita järjestämällä pidetään maja kunnossa yhdistyksen muuta toimintaa varten.

LAPINMAJATOIMIKUNTA

Hoitaa majaviikkojen vuokraustoiminnan jäsenille. Suorittaa majaviikkojen arvonnän touko – ja lokakuussa. Valvoo yhdistyksen omistamien osakkeiden kuntoa ja kartoittaa korjaustarpeet.

EMÄNTÄTOIMIKUNTA

Emännät osallistuvat pyynnöstä eri toimikuntien järjestämiin tilaisuuksiin. Tehtävinä eri tilaisuuksissa on kahvinkeittoa, lettujen paistoa sekä muuhun tilaisuudessa sovitettavan tarjoilun järjestämiseen.

TIEDOTUSTOIMIKUNTA

Yhdistyksen kevättiedote huhtikuussa ja syystiedote syysskuussa, molemmat paperisena sekä sähköisenä. Lapinkävijä – lehti joulukuun puolivälissä (myös sähköisessä muodossa). Yhdistyksen kotisivujen ylläpitäminen internetissä. Yhdistyksen leikekirjan hoitaminen.

OVAKO
IMATRA

 TALOVIRE OY
ISÄNNÖINTIPALVELUT

010 440 8000

Isännöinti Reino Ylä-Mononen 010 440 8001

Kirjanpito Virpi Hänninen 010 440 8002

etunimi.sukunimi@talovire.fi

Asemantaus 2, 55100 IMATRA
Taipalsaarentie 10, 53900 LAPPEENRANTA

Lomaile missä lomaillet, asiakkaanamme
hoidat pankkiasiasi aina yhtä helposti

Nordean kortilla maksat ostoksesi ja nostat käteistä automaateista.
Verkkopankissa maksat laskusi ja Asiakaspalvelu palvelee sinua puhelimitse
numerossa **0200 3000** (pvm/mpm) ma–pe klo 8–20.

Nordea Pankki Suomi Oy

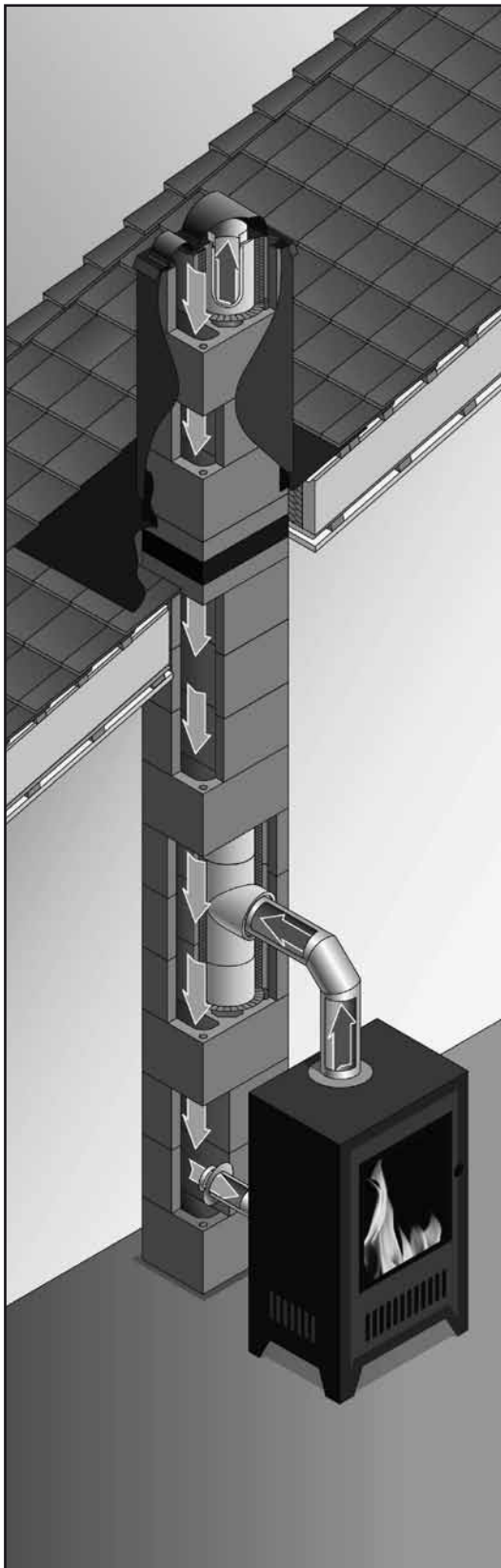
Imatra,
Imatra-Vuoksenniska
nordea.fi

Nordea

Teknosafe

TURVALLISUUDEN VUOKSI

Teknosafe Oy | Sauramonkuja 1 | 55800 Imatra | Puh. 05 680 7700
Fax 05 680 7750 | info@teknosafe.fi | www.teknosafe.fi

Valmiskiipputta Rondo Air – kiipputta, joka ottaa ulkoa korvausilman

- Euroopan suurimman kiipputtalon haponkestävä kolmi-kerroskiipputta
- Ottaa tuloilman ulkoa erillistä ilmanavaa pitkin
- Parantaa tulisijajärjestelmän tehoa ja säästää energiaa
- Sopii matalaenergia- ja passiivitaloihin

www.schiedel.fi

OSOITEMUISTIO

Puheenjohtaja

Martti Heinonen
 puh 05 473 2063
 gsm 0400 754 102
 heinonen.martti@gmail.com

Sihteeri

Ritva Pesonen
 gsm 040 757 9701
 ritu.pesonen@pp.inet.fi

**Varainhoitaja
Melontatoimikunta**

Pekka Sarkanen
 gsm 040 747 2009
 pekka.sarkanen@pp.inet.fi

**Jäsensihiteeri
nettisivujen hoitaja**

Jukka Kirjonen
 gsm 0400 678 999
 jukka.kirjonen@pp.inet.fi

Tiedotustoimikunta

Arja Lifländer
 gsm 040 845 3824
 aliflander@gmail.com

Retkitoimikunta

Hannu Siira
 gsm 040 556 5259
 hannu.siira@pp1.inet.fi

Kanoottivajanhoitaja

Melontatoimikunta hoitaa
 vajan toistaiseksi.
 gsm 040 532 2077 melontakaudella

Pyöräilytoimikunta

Maija – Liisa Pitkänen
 gsm 0400 650 720
 maija-liisa.pitkanen@pp.inet.fi

Lapinmajojen hoitaja

Emäntätoimikunta
 Sirkka Ruokolainen
 gsm 050 326 5587
 ruokolainen.sirkka@elisanet.fi

**Ollinmajan hoitaja
Ollinmajatoimikunta
Retkivarusteiden hoitaja**

Tuula Rahkonen
 gsm 0400 997 055
 jahvapahva@gmail.com
 gsm 040 532 2077 hiihtokaudella

Imatran Lapinkävijät netissä:

<http://Yhdistykset.etela-karjala.fi/imlapink/>

Tietoa myös Suomen Ladun kautta:
www.suomenlatu.fi

Suomen Latu

Radiokatu 20
 00240 Helsinki
 puh vaihde 044 722 6300

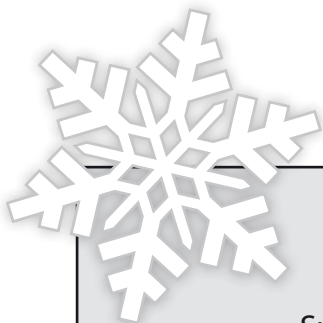
- asuntokaupan kuntotarkastus, AKK
- kosteusmittaukset
- kiinteistöjen kuntoarviot ja PTS-suunnitelmat, PKL
- rakennusvalvonta
- märkätyökortin työnäytteen vastaanotto, maxit Oy
- vesieristystyön valvonta ja neuvonta
- lämpökamerakuvaukset, kuntotutkimukset

Kauppakatu 23, 53100 Lappeenranta
 Valjaskatu 34, 55120 IMATRA p. 0400 300 948
e-mail: antero.laine@kuntosilma.fi

Turvemökki Ruokolahdella, Rantalinnan läheisyydessä. kuva: Arja Lifländer

Retkivarusteiden hinnat

Sukset	5 €/vko	3 €/vkonloppu
Ahkio	10 €/vko	5 €/vkonloppu
Teltta/laavu	10 €/vko	5 €/vkonloppu
Rinkka	8 €/vko	5 €/vkonloppu
Keitin	3 €/vko	2 €/vkonloppu
Suksiboksi	10 €/vko	5 €/vkonloppu
Lumikengät	10 €/vko	5 €/vkonloppu 3 €/pvä
Luistimet	10 €/vko	5 €/vkonloppu 3 €/pvä

Tiedustelut: **Tuula Rahkonen** puh 0400 997 055

KÄYNTI LAELLA

Latu on hyvä konelatu, ja suksi luistaa mainiosti. Aamupakkaneen nipistelee poskia ja pitää tahtia yllä. Illalla olimme laskeneet kartasta kilometrejä tunturin puuttoman rinteeseen kohdalle. Niitä tuli seitsemän. Latu kulkee läpi synkän ja ryteikköisen metsän, maasto on melko tasaista ja helppoa hiihtää.

- On se kumma, vaikka olis vaan flunssa ja tietää sen varmasti paranevan muutamassa päivässä, niin jo kerkeää mielessään hiihtää monta tällaista metsäkettä.
- Ajattelin just vähän samanlaista. Hyvin tiedän, että kohta on valoisa ja näen koko maailman kauneuden silmieni edessä. Sittenkään en kestäisi tätä pientä tylsän puoleista lykkimistä.
- Ollaankohan me vanhoja vai liian hyvään tottuneita.
- Hiihtäkää älkääkä jaaritelko. Ennen kuin aletaan nousta tunturiin tarjoan kahvit.

Puolessa välissä tunturia ovat jo maailman murheet unohtuneet. Enää ei tarvitse seurata latuja eikä toisiaan orjallisesti. Tuuli puhaltelee ja kertoo terveisiä kaukaa näkyviltä tunturinlailta. Matkalla se on temmannut tarinoita poroilta, riekoilta ja kuukkeleilta ja sävelet kertomuksiinsa lapinvuokoilta ja variksenmarjoilta. Jäinen tunturin laki on yli ymmärryksen käyvä onni. Katselemme ja hengitämme, nyt ei ole aika puhua. Neljäkymmenen vuoden ajan olemme tällä joukolla kerran talvessa nousseet arjesta pois. Tässä kohtaa retkeä vain säilötään.

- Tuossa on hyvä lumivalli, sitä päin vain.
 - Minä lasken tästä vasemmalle. Siellä näkyy olevan jonkinlainen töyry.
- Meteli on melkoinen, neuvoja hyvistä kohdista tulla alas ja varoituksia kivistä tulee kaatosateena. Hauskinta on nauraa. Ei ole kiirettä. Kun tömähdän lumikasaan, nauran ensin ja toiset vielä enemmän.

Musta ja tumma metsätaival on muuttunut. Emme edes huomaa synkkiä puita ja tasaisen tappavaa latua. Meillä ei ole aikaa nyt murehtia jonninjoutavia, meillä on nälkä.

Teksti **Marja Vahvaselkä**

Vahvaa turva- ja lukitusalan osaamista

BLC
TURVA

Kanava-aukio 4, Imatra • Puh. 042 4468 220 • www.lukkorengas.fi

Tullitie 8, Lappeenranta • Puh. 042 4468 240

Harvinaisempi tapa ikuistaa kaunis kohde. Ravadasköngäs Riku Tuuhan maalaamana.

SUOMEN LATU
YHDESSÄ